

John TEMPLAR

38 ct.

6 franc

Belevenissen van een Gentleman-avonturier

Nr. 55 * Het grote debacle

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal
Alle rechten voorbehouden
Nadruk verboden

Abonnementsprijs

(bij vooruitbetaling per giro of postwissel)		
	voor Ned.	voor België
Per half jaar (12 nummers)	f 4.-	frs 65.-
Per jaar (24 nummers)	f 7.75	frs 125.-

B.H.S. UITGEVERSBEDRIJF - DEN HAAG

Spuistraat 9 - Telefoon 114096 - Giro 532216

*

Agent voor België:

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN (BELGIE)

Kortemarkstraat 18 - Telefoon 395895 - P.C. 403672

HOOFDSTUK I.

Waarom Maryse Choisy weer eens jaloers moest worden en Dhjâreh laat in de avond nog een zwempartijtje ging organiseren.

Terwijl de late namiddagzon boven het blauwe golvenspel van de Golf van Bengalen omlaagzakte in de richting van de strakke horizon, vloog de Hurricane, het door atoomenergie gedreven vliegtuig van John Templar, door het luchtruim in Noordelijke richting om over ongeveer een half uur neer te strijken op de branding voor de kust van het eiland Gâleh.

In de cockpit zaten twee mannen: James Parker, de trouwe bediende van de avonturier, en Phil Collins, directeur van de Asiatic Airways, wiens handen op de stuurknuppel rusten, terwijl zijn blikken over de blauwe waterspiegel gleden.

— Ik kan me nog niet voorstellen, zei Collins op een gegeven moment, dat Sir Neville en jij er in geslaagd zijn de atoomenergie aan te wenden als drijfkracht voor vliegtuigmotoren.

James Parker lachte trots en geheimzinnig, terwijl hij de slanke Amerikaan naast zich vanonder zijn lange wimpers gade sloeg.

— Sir Neville en ik hebben er heel lang aan gewerkt, sir, antwoordde de reus. Zoals U weet is Sir Neville tijdens de oorlog in dienst geweest van de Britse Intelligence Service en in die periode heeft hij enkele geheime Duitse plannen buit gemaakt, welke hij voor zichzelf heeft behouden. Aan de hand van deze plannen is hij begonnen met de constructie van een door atoomenergie gedreven vliegtuig. Wij hebben er enkele jaren aan gewerkt, doch in 1947 waren we gereed. Dat vliegtuig is evenwel verongelukt en wij hebben een tweede gebouwd, deze machine, die aan alle eisen voldoet.

— Het is gewoonweg fantastisch, prees de Amerikaan, die zelf vier jaren dienst had gedaan als oorlogsvlieger in het Amerikaanse leger en dus alles van vliegtuigen afwist. Zonder de minste moeite behaal je met deze kist een kruissnelheid van

1500 kilometer per uur, hetgeen betekent, dat je sneller vliegt dan het geluid.

Phil Collins, die reeds geruime tijd met het kleine gezelschap van de avonturier op reis was in Zuid-Oost Azië had reeds verscheidene malen getracht de stuurknuppel van de Hurricane in handen te krijgen, doch steeds weer had Templar hem dit geweigerd. Nu, terwijl de grote avonturier in de cabine lag te slapen, had hij James er toe over weten te halen. En de oorlogsvlieger kreeg even de tijd om zijn vliegershartstochten bot te vieren op een toestel, dat zijn tijd enkele tientallen jaren vooruit was.

John Templar lag in de cabine op zijn opklapbed, terwijl Maryse Choisy, zijn intieme vriendin, in de kleine keuken bezig was een avondmaal te bereiden. Maar Templar sliep allerminst. Hij lag met zijn handen onder het hoofd naar het plafond van zijn hut te staren en haalde zich de gebeurtenissen van de laatste week in chronologische volgorde voor de geest.

Toen ze op het vliegveld Santa Cruz bij Bombay waren neergestreken, hadden ze niet kunnen weten, dat dit het begin zou zijn van een opwinderde serie avonturen, waarmede miljoenen dollars gemoeid waren.

Op een avond, in de bar van het Imperial-Hotel te Bombay, waar Templar en zijn beide vrienden enkele dagen zouden vertoeven, ontmoette de gentleman-avonturier een van zijn oude vrienden uit de oorlogsjaren: Phil Collins, die in de Verenigde Staten beroemd was geworden door zijn vele overwinningen op vijandelijke vliegtuigen. Er werden herinneringen en ervaringen uitgewisseld en Collins vertelde hem, dat hij kort na de wapenstilstand enkele legertoestellen had gekocht, waarmede hij een transportdienst in Zuid-Oost Azië was begonnen. Hij had hard gewerkt en fortuin gemaakt, waardoor hij nieuwe toestellen had kunnen aankopen. Op dat ogenblik was hij een van de belangrijkste particuliere luchtvaartlijnen waar het goederenvervoer betrof. Doch ook Collins bleef niet voor tegenslagen gespaard. Een van zijn toestellen, de „Indor”, een nieuwe DC14, was tussen Bombay en Rangoon door onbekende oorzaak in zee gestort en ontploft. De beide inzittenden, Herbert Stix, de piloot, en de mecano Jack Moffit hadden zich gelukkig het leven kunnen redden en keerden de volgende dag naar Bombay terug om rapport uit te brengen. Deze ramp betekende een direct verlies voor Collins van 500.000 dollar. Machine en goederen waren weliswaar verzekerd, doch onder de lading bevond zich een pakje met diamanten, dat Collins persoonlijk

voor een half millioen dollar had verzekerd. De afzender was een zekere Lawrence Ravitz en de geadresseerde heette Ernest Lehmann en was woonachtig in Rangoon.

Door een en ander kreeg Templar argwaan. Hij stelde een onderzoek in en het bleek hem, dat Ravitz op zeer geraffineerde wijze het pakje had omgewisseld tegen een gelijk uitziend pakje, waarin zich evenwel een tijdbom bevond. Deze bom zou boven zee exploderen, waardoor de machine met man en macht zou vergaan waardoor hij — Ravitz — een half millioen dollar zou incasseren, terwijl hij de diamanten al weer in zijn bezit had. Dit bleek, toen Ravitz de volgende dag weer een pakje ter verzending met de Asiatic Airliner meegaf. Templar ontmaskerde Ravitz en wist deze te beletten op het laatste nippertje de vlucht te nemen met een koffer, waarin voor een waarde van meerdere millioenen aan bankpapier en juwelen zaten.

Het stond nu vast, dat Ravitz een ras-zwendelaar op grote schaal was en talloze vieze zaakjes dreef, te samen met zijn vriend Lehmann in Rangoon. Onder pressie vertelde Ravitz, dat Lehman voor een bedrag van ongeveer vijf millioen dollar aan bankpapier en juwelen verborgen had op een klein eilandje van de Andamanen-groep in de Golf van Bangalen.

Diezelfde avond arriveerde Ernest Lehmann in Bombay in de villa van Ravitz en Templar vloog de volgende morgen met zijn Hurricane naar Rangoon om de villa van Lehmann te doorzoeken. Er bestond namelijk een door Lehmann vervaardigde kaart van de plaats, waar de schat verborgen lag. In de villa van Lehmann ontmoette Templar een jong, beeldschoon meisje, dat Dhjàreh heette. Lehmann had de vader van het meisje, die op Gàleh woonde, aansprakelijk gesteld voor de veiligheid van zijn schatten en als onderpand had hij het meisje meegenomen. Templar stond juist op het punt om de safe in Lehmann's studeerkamer te openen toen de politie arriveerde; deze was door een alarmsignaal gewaarschuwd. Templar en Dhjàreh ontsnapten langs een geheime gang en vlogen naar Bombay terug. Lehmann was inmiddels door de politie van Rangoon opgebeld en vertrokken. Templar en Ravitz sloten een compromis en men besloot gezamenlijk achter de schatten van Lehmann aan te gaan. Doch deze had inmiddels een, onderzoek in zijn villa ingesteld en de verdwijning van Dhjàreh alsmede het geknoei met zijn safe bemerkt. Hij vertrok onmiddellijk met zijn jacht, de „Birmania”, naar Gàleh en kwam daar even later dan Templar en de zijnen aan. Het gelukte Lehmann evenwel zijn vijf kisten met schatten aan boord van de „Birmania” te

brengen er van door te gaan. Templar, Maryse, James, Collins en Ravitz zetten bij nacht de achtervolging in met de Hurricane en de volgende morgen liep het jacht de haven binnen van Port Blair, de hoofdstad van de Andamanen-groep. Met behulp van een Hollander, Karel Steenbergen genaamd, die de bijnaam „Dutchy” droeg, bracht Lehmann zijn kisten aan land en verborg deze in de bungalow van de Hollander. Na ontzettend veel moeilijkheden en strijd gelukte het Templar en zijn vrienden evenwel de kisten in handen te krijgen en aan boord te brengen van de Hurricane, nadat Ravitz zijn vroegere vriend Lehmann in een kelder had geduwd waardoor deze zijn nek brak en stierf. De Hurricane steeg op om terug te keren naar Bombay en Templar begon met het openbreken van de kisten. Groot was de teleurstelling, toen deze slechts schelpen en kiezelstenen bleken te bevatten. Daarom liet hij James van koers veranderen en gaf hij hem opdracht terug te vliegen naar het eiland Gâleh, om te onderzoeken wat er met de oorspronkelijke inhoud van de kisten geschied was.

Templar overdacht al deze gebeurtenissen en vroeg zich af wat er gebeurd kon zijn met de schatten van Lehmann, terwijl deze op het eiland Gâleh in de grond verborgen waren. Het kon haast niet anders of de vader van Dhjâreh, Sumiro genaamd, moest hier meer van af weten en hij zou ten koste van alles te weten komen wat er gebeurd was. Tenslotte had hij niet alle moeite voor niets gedaan om straks met lege handen terug te keren. Hij had zijn zinnen nu eenmaal gezet op het vermogen van Lehmann, die inmiddels overleden was, en hij voelde zich thans meer dan ooit gerechtigd om de vijf millioen in ontvangst te nemen. Daarom stuurde James de Hurricane ook in de richting van Gâleh . . . .

Gâleh, het kleine, altijd groene eilandje in de Golf van Bengalen, waar een kleine Maleise bevolking vredig leefde temidden van tropische vogels, dichte wouden en aan de voet van de vulkaan Gâleh, waar het eiland naar genoemd werd.

De Hurricane streek om half zeven in de avond neer in de branding voor de kust van het eiland. Het strand slingerde zich als een witte band langs het groene woud, dat tot vlak aan het water groeide. Templar en zijn vrienden hadden enkele dagen geleden maar korte tijd op het eiland vertoeft, doch de herinnering, die hij er aan had, was bijzonder mooi geweest.

Hij kroop uit zijn opklapbed, begaf zich naar de kleine badkamer om zich te verfrissen en te kleden en ging dan de salon binnen, waar Maryse reeds het avondmaal had opgediend. Ra-

vitz zat reeds op zijn plaats te wachten en James was nog in gesprek met Phil Collins aangaande enkele technische bijzonderheden van het vliegtuig.

— Begrijp je er al iets van, Phil? vroeg Templar, terwijl hij een sigaret opstak en zich een whiskey inschonk.

— Moet je nu nog drinken? vroeg Maryse hem. Het eten staat reeds op tafel.

— Een halve borrel en een paar trekjes aan een sigaret bevorderen de eetlust, verontschuldigde Templar zich. Nou? vroeg hij aan Collins. Begrijp je er iets van?

— Niet veel, om je de waarheid te zeggen, antwoordde de Amerikaan. Ik kan me niet voorstellen, dat je drieduizend kilometer kunt vliegen op een enkele liter benzine.

— Tja, Phil, dat is nu eenmaal het grote geheim. Om je de waarheid te vertellen, heb ik het plan om de propellermotoren binnenkort te vervangen door straalmotoren, die eveneens door atoomenergie in beweging zullen worden gebracht. Daarmede bereik ik, dat de kruissnelheid van de machine nog aanzienlijk zal worden opgevoerd.

— Hoe snel denk je dan wel niet te gaan?

— Misschien negentienhonderd à tweeduizend, luidde het ontstellende antwoord. Maar, je verplicht je, tegen niemand een woord te spreken over hetgeen je hier gezien en gehoord hebt.

— Daar behoef je niet bang voor te zijn, Neville, antwoordde de Amerikaan. Ik zal jullie geheim niet verklappen. Wat eten we, Maryse?

— Ik heb niet veel bijzonders klaar gemaakt, verontschuldigde het meisje zich, maar ik geloof wel, dat het goed zal smaken.

De vijf passagiers zetten zich aan tafel en besteedden hun volle aandacht aan de heerlijke, doch eenvoudige spijzen, welke door de vaardige handen van de jonge Française waren bereid. Er werd niet veel gesproken, totdat James het dessert opdiende.

— Gaan we vanavond nog aan land? vroeg Ravitz, die het liefst onmiddellijk zou gaan zoeken naar de spoorloos verdwenen schatten van zijn gewezen vriend Lehmann.

— Ik zie er het nut niet van in, zei Templar. Zo dadelijk zal de duisternis invallen en kunnen we toch niets meer uitrichten. Bovendien weet je nooit in wat voor een stemming de bevolking van het eiland verkeert nu ze gemerkt hebben, dat we al weer terug zijn.

— Denk je dat de bevolking iets te maken heeft met de diefstal van de schatten? vroeg Maryse.

— De bevolking? Gunst, wie zou het anders gedaan moeten hebben? In ieder geval een of enkelen van hen.

— Maar Dhjâreh's vader kun je geloof ik, wel vertrouwen, meende Collins. Hij zag er betrouwbaar uit. Maar wat denk je van de Penghoeloe? (De Penghoeloe is het opperhoofd en de hoofdpriester van de moskee, met wie Templar enkele dagen geleden kennis had gemaakt.)

— Ik weet het niet, zei Templar. Het proto-type van een Javaanse kaperkapitein, wiens voorvaderen eeuwenlang de zeeën onveilig hebben gemaakt. Maar of hij iets met de schelpen en kiezelstenen in de kisten te maken heeft, weet ik niet. In elk geval kunnen we hem eens aan de tand voelen.

— Zou je je niet eerst met Dhjâreh in verbinding stellen? vroeg Collins.

— Dat is een idee, ja. Zodra morgen de zon op is, gaan we aan land en zal ik het meisje opzoeken.

— Voor een amoureuze ontmoeting aan de oever van het meertje bij de moskee? vroeg Maryse sarcastisch.

— Heb jij er enig idee van of vrouwen altijd jaloers blijven, Phil? vroeg Templar zijn vriend Collins.

Deze haalde de schouders op en werkte zijn dessert naar binnen.

— Jongen, ik heb er geen flauw idee van. Vrouwen zijn wezens, waarmede ik me nooit erg veel bemoeid heb om je de waarheid te zeggen. Ik zou je dus geen raad kunnen geven. Vraag het eens aan Ravitz.

— Weet jij iets van vrouwen, Ravitz? vroeg Templar.

— Iets wel, luidde het antwoord, maar veel is het ook niet. In elk geval geloof ik wel te mogen aannemen, dat iedere liefhebbende vrouw jaloers is. Het is een soort van besmettelijke ziekte, waartegen geen kruid is gewassen. Zij zijn er mede besmet en wij lijden er de pijnen van.

Maryse lachte hartelijk om deze filosofische opmerking, waardoor haar sarcastische opmerking al weer in de doofpot was geraakt en zij met James begon de tafel af te ruimen.

De drie andere mannen namen plaats in de kleine, lederen fauteuils en staken sigaretten op, terwijl James cognac serveerde. Maryse nam een Franse likeur en nam af en toe een haaltje van Templar's sigaret.

Toen de vaten gewassen waren en James in de cockpit was verdwenen om iets aan de stuurinrichting te herstellen, trok Templar een klein tafeltje naar het midden van de cabine en nam uit een laadje een pak speelkaarten.

— Maryse ga zitten en zoek een partner, zei Templar. Met wie wil je spelen? Met Phil of met Ravitz?

- Wat spelen we? vroeg zij.
- Bridge, natuurlijk, luidde het antwoord.
- En wie van jullie beiden speelt het beste bridge? vroeg zij.
- Ik kan er niet veel van, bekende Collins.
- Okay, dan speel ik met Ravitz, zei ze laconiek, en Templar begon de kaarten te schudden en te verdelen.
- Twee klaveren, bood Maryse.
- Drie harten, deed Templar.
- Ik pas, zei Ravitz.
- Vier ruiten, bood Collins.

En toen was het spel begonnen. Een spel, dat tot laat in de avond duurde, waarbij slechts weinig werd gesproken. Slechts af en toe stond Maryse even op om een of andere drank in te schenken. Doch dan ging het spel weer verder. Tegen tien uur legde Templar zijn kaarten plotseling neer. Hij hield het hoofd een beetje schuin en luisterde aandachtig naar een of ander geluid.

— Wat is er? vroeg Maryse. Hoor je iets verdachts?

— Ik meen inderdaad iets te horen, zei de avontuur. Ik dacht... Hij brak zijn zin af, want plotseling werd er op de deur van de cabine geklopt. Collins sprong overeind, greep een revolver en opende de deur van de cabine. Er kwam een bruine hand naar binnen en nog een. Beide handen grepen zich vast aan de wand van het vliegtuig en toen verscheen er een hoofd met lange zwarte haren. Het was Dhjâreh...

Templar was overeind gesprongen, terwijl Collins het meisje naar binnen hielp.

— Dhjâreh?? riep de avonturier verbaasd uit. Wat kom jij hier zo laat doen?

— Vraag excuus, toewan sir, sprak zij verlegen, terwijl zij de mooie, zwarte ogen neersloeg. Ik wilde toewan sir spreken.

Templar glimlachte, terwijl hij de hand van het meisje schudde en haar op een stoel trok. Ze zag er nog mooier uit in het licht van de indirecte verlichting dan voorheen. Ze droeg een schitterend bewerkte sarong, terwijl het lange ravenzwarte haar tot ver over haar schouders ahangt. In tegenstelling tot haar rasgenoten had zij het niet tot een kunstzinnige wrong gevlochten.

— Vertel eens, Dhjâreh, begon Templar, wat heb je ons voor bijzonders te vertellen? Is er iets ergs gebeurd? Hoe gaat het met je vader? Is de Penghoeloe soms van de trap gevallen?

— Neen, toewan sir, de Penghoeloe maakt het uitstekend en mijn vader ook. Maar ik heb iets gehoord.

— Waarover?

— Over de kisten van toewan Lehmann, zei ze.

Het bleef even muistil in de cabine en Templar's blikken gleden langzaam de kring zijner vrienden rond.

— Over de kisten van toewan Lehmann? herhaalde hij fluisterend. Wat weet je daarvan, Dhjâreh?

— Is toewan sir er niet in geslaagd de kisten van toewan Lehmann af te nemen?

— Zeker, Dhjâreh, antwoordde Templar. Wij hebben de vijf kisten in handen gekregen. Doch toen we de deksel er af braken bleek er niets anders dan schelpen en kiezelstenen in te zitten. Wist jij dat?

— Ja, toewan sir, ik heb het gehoord. Maar toen was U reeds vertrokken.

— Kom meisje, vertel mij eens precies wat er gebeurd is, moedigde Templar haar aan. Wil je iets drinken?

Ze knikte.

— Zeg het maar, Dhjâreh, wat wil je drinken?

— Bier, luidde het ontstellende antwoord.

Templar schoot in een lach en vroeg Maryse een flesje bier uit de ijskast te willen halen. De Française schonk een glas pale ale vol en overhandigde het aan het Maleise meisje, die het gretig aannam en leegdronk.

— Zo, Dhjâreh, zei Templar, en vertel me nu eens precies wat er sedert ons vertrek gebeurd is op jullie schitterend eiland.

Dhjâreh veegde met haar dieprode tong de smalle lippen af, zuchtte een keer heel diep en zei dan:

— Toen U vertrokken was riep mijn vader me bij zich. Ik moest hem alles precies vertellen van hetgeen er gebeurd was sinds toewan Lehmann me drie jaar geleden had meegenomen. Na enige tijd verscheen de Penghoeloe in de hut van mijn vader en deze zond mij naar buiten. Het was inmiddels donker geworden en ik verborg me aan de achterzijde van de hut waar het brandhout ligt.

— Sumiro, zei de Penghoeloe tegen mijn vader, de blanken zijn weer verdwenen en de rust op ons eiland is weergekeerd. Er heeft vandaag heel wat van ons bloed gevloeid en er zijn vele doden gevallen. Onze mannen zijn gestorven door de hand van blanken. De man, die zijn schatten in de heilige grond van ons eiland had verborgen, heeft vele van onze dappere mannen gedood. Sumiro, ik zal je een geheim vertellen, dat je echter aan niemand door mag geven. De vijf kisten, die de blanke vanmiddag uit onze grond heeft opgedolven en die eerst onder

jou hoede waren, bevatten op dit ogenblik niets anders dan schelpen van ons strand en kleine kiezelstenen.

— Maar wie heeft dat gedaan? riep mijn vader angstig uit.

— Ik heb hiervoor gezorgd, Sumiro, antwoordde de Penghoeloe. Toen de blanke man de kisten onder Uw hoede vandaan nam om ze elders op het eiland te verbergen, ben ik hem nagegaan. Ik wist nauwkeurig de plaats waar de kisten in de grond werden begraven en toen hij weer weg was heb ik ze op laten graven, de inhoud er uit genomen en ze gevuld met schelpen en kiezelstenen.

— En wat hebt ge met de schatten gedaan? vroeg mijn vader toen.

— Ik heb alle schatten gegeven aan de Sultan van Tavoy, antwoordde de Penghoeloe. De Sultan was er reeds van, op de hoogte, dat gij schatten in bewaring had van een blanke. Hij had mij bevolen er achter te komen waar deze schatten verborgen werden en ze hem uit te leveren. Ik heb mijn plicht tegenover de Sultan gedaan, Sumiro. Wij zijn allen de Sultan eerbied en gehoorzaamheid verschuldigd. Niemand van ons mag zijn bevelen weigeren op te volgen. Toen verliet de Penghoeloe de hut van mijn vader en even later ging ik weer naar binnen. Mijn vader zat triestig voor zich uit te kijken. Hij had graag gewild, dat U — toewan sir — de schatten in handen had gekregen omdat U zijn dochter terug had gebracht en omdat toewan Lehmann een slecht mens was. Mijn vader heeft gisteravond gehuild, maar hij zei, dat wij de Sultan van Tavoy eerbied en gehoorzaamheid verschuldigd zijn en dat wij daarom moesten doen wat de Penghoeloe ons beval.

— Ken jij de Sultan van Tavoy, Dhjâreh? vroeg Templar.

— Ik heb hem eenmaal gezien, toewan sir, antwoordde het meisje. Vlak na de oorlog heeft hij een rondreis gemaakt langs alle eilanden. Onze Penghoeloe was tijdens de oorlog gestorven en hij kwam de nieuwe Penghoeloe installeren in de moskee.

— Is de Sultan jong?

— Hij is vijf en dertig jaar oud en heel knap met een zwart snorretje. Hij spreekt vloeiend Engels en heeft Europese kleren aan. Behalve tijdens de plechtigheid in de moskee, toen had hij zijn oorspronkelijke kleding aangetrokken. Hij zag er toen groots en indrukwekkend uit, als een echte koning.

— Waar woont de Sultan, Dhjâreh? Weet je dat?

— Op een klein eilandje niet ver hier vandaan, toewan sir, maar niemand mag er komen. Het wordt streng bewaakt door soldaten van de Sultan.

— Maar je weet toch wel, dat de Andamanen- en de Nikobaren-eilanden een Engelse kolonie zijn, en dat de gouverneur in Port Blair woont?

— Zeker, toewan sir, antwoordde Dhjâreh.

— En jullie zijn alleen eerbied en gehoorzaamheid verschuldigd aan deze gouverneur, weet je dat?

— Maar de Penghoeloe zegt, dat de Engelsen eens onze eilanden zullen verlaten om naar hun eigen land terug te keren en dat de Sultan dan koning van alle eilanden zal worden.

— Misschien gebeurt dat nog wel eens een keertje, gaf Templar toe, maar zeker niet zolang jullie Sultan zich nog aan diefstal van Engels bezit schuldig maakt. Althans van bezittingen, zoals die van toewan Lehmann. In feite heeft de Sultan deze vijf kisten laten stelen en dat is bij onze en alle andere wetten van beschaafde landen verboden. Jullie Sultan zal dus nooit koning van de Andamanen en de Nikobaren worden. Enfin, ik vind het heel prettig, Dhjâreh, dat je mij dit onmiddellijk bent komen vertellen en ik ben je dan ook werkelijk dankbaar. Weet je vader, dat je hierheen bent gegaan?

— Ja, toewan sir. Hij was het, die me opdroeg het U te gaan vertellen. Hij was erg dankbaar, dat U mij teruggebracht had en hij is bereid ongehoorzaam te zijn tegenover de Sultan wanneer hij U daarmee een dienst zal kunnen bewijzen.

— Schitterend, Dhjâreh, riep Templar enthousiast uit, ik heb zo'n idee, dat wij je vader heel goed zullen kunnen gebruiken bij het plannetje, dat ik reeds heb uitgepiekerd. Wij zullen morgenochtend vroeg onmiddellijk met je vader gaan praten. Dat kun je hem vast vertellen. Ik ben er van overtuigd, dat hij ons zal kunnen helpen. Weet je, Dhjâreh, de inhoud van die vijf kisten van toewan Lehmann moeten ten koste van alles in ons bezit komen. Wij kunnen er in onze landen heel wat arme en zieke kinderen gelukkig mee maken, terwijl de Sultan al het goud en al die juwelen maar opslaat in zijn kelders, zodat niemand er iets aan heeft. Wanneer hij al het geld gebruikte om jullie er gelukkig mee te maken zou ik er niet aankomen, maar hij leeft er goed van op zijn eilandje en jullie moeten sappelen om een visje te vangen en een hoentje te schieten. Dat is niet juist, Dhjâreh. Ik zal eens een hartig woordje met die mooie Sultan van jullie gaan wisselen.

Dit hele gesprek had plaats gehad in het Maleis, zodat geen van de anderen er iets van had kunnen verstaan. Daarom vertelde hij het relaas van Dhjâreh thans in grote lijnen aan zijn

vrienden, zodat ook zij op de hoogte konden komen van de gewichtige boodschap, die Dhjâreh hen had gebracht.

— Maar die Sultan zal wel Engelse bescherming genieten, meende Collins. Dat is over het algemeen gebruikelijk.

— Ik weet niet of dit ook het geval is met de Sultan van Tavoy. Naar mijn idee is dit niet het geval. Hij lijkt mij een fanatiek, nationalistisch mannetje, een vijand van Engeland en alle blanken, die alleen maar van plan is zijn eilanden onder eigen bestuur te krijgen om daarna de bevolking uit te buiten tot op het hemd. Er zijn wel meer van zulk soort heerschappijen in onze kolonieën en die sinjeuren krijgen geen enkele bescherming noch beperkte macht over hun onderdanen. Natuurlijk hebben zij altijd een grote macht over het inheemse volk door middel van hun godsdienst. Zij zijn allen Mohammedanen en de woorden Allah en Mohammed in de mond van een dergelijke Sultan doen evenveel wonderen als de stenguns van onze soldaten. Bovendien zou het me volkomen welkom zijn wanneer de Sultan van Tavoy niet erg geliefd is bij de Engelse autoriteiten in Port Blair en wanneer hij geen Britse bescherming geniet. Hierdoor hebben wij vrijer spel en kunnen wij de man een beetje hardhandiger aanpakken. Wanneer wij de spullen eenmaal in ons bezit hebben, zal hij het heus niet wagen een aanklacht tegen ons in te dienen bij de gouverneur van Port Blair. Maar niettemin voorzie ik nog een massa moeilijkheden voordat het werkelijk zo ver is. Dhjâreh vertelde me, dat het eiland door niemand betreden mag worden en streng bewaakt wordt door een soort legertje van de Sultan. Natuurlijk zal dit wel een klandestien legertje zijn, dat niet het recht heeft wapens te dragen, maar ik ben er van overtuigd, dat ze over moderne wapens beschikken. Ik heb Dhjâreh beloofd, dat wij morgenochtend met haar vader zouden komen praten om onze plannen definitief vast te stellen. Sumiro — Dhjâreh's vader — is bereid ons te helpen uit dankbaarheid voor het feit, dat wij zijn geliefde dochter heelhuids hebben teruggebracht en wij zullen een dankbaar gebruik van zijn diensten maken. Op de Penghoeloe behoeven wij vanzelfsprekend niet te rekenen. Ik heb eenmaal met die vrijer gesproken en hij bleek mij een fanatiekeling van het zuiverste water, die zeer voorkomend was en heel bereid om zijn soldaten voor ons te laten vechten, omdat hij maar al te goed wist, dat de kisten van Lehmann niets anders dan schelpen en stenen bevatten. Door vriendelijk en hulpvaardig tegenover ons te zijn had hij de meeste kans ons weer zo spoedig mogelijk kwijt te raken. Ik heb er zelf zo'n idee van, dat hij op dit ogenblik reeds op de hoogte is van onze

aanwezigheid en dat hij plannen smeedt om de Sultan er van op de hoogte te stellen. Wij zullen ons in elk geval niet laten afschrikken.

— Het is alleen beroerd, meende Collins, dat wij genoodzaakt waren twee mitrailleurs in de roeiboten in de grot achter te laten. We hebben nu niets anders dan onze geweren en revolvers.

— Maak je niet bezorgd, Phil, zei Templar. Er liggen in de bagageruimte nog twee mitrailleurs en bovendien heb ik nog een doos met benzyboride-bommen.

— Benzyboride-bommen? vroeg Collins. Wat zijn dat in vredesnaam.

Door ons zelf samengestelde bommen. Een soort handgranaten. Wanneer deze exploderen, ontsnapt er een zwaar gas, dat een tijdelijke verlamming van de spieren tengevolge heeft. Hierdoor zal de vijand geheel buiten gevecht gesteld kunnen worden, alleen moeten we oppassen, dat wij zelf het gas niet inademen natuurlijk. Wij hebben deze bommen reeds verscheidene malen in onze strijd tegen de internationale misdaad gebruikt, niet waar, James?

— Zeker, sir, antwoordde de reus, onze benzyboride-bommen bleken dikwijls betere wapens dan onze revolvers.

— En met deze granaten zullen wij desnoods de troepen van de Sultan van Tavoy te lijf kunnen gaan, Phil, vervolgde Templar. Maar eerst zullen we er nog maar eens een nachtje over gaan slapen . . .

Dhjâreh verliet de Hurricane en zwom terug naar de kust om rapport uit te brengen aan haar vader, die in de struiken, aan de rand van het strand, op zijn hurken op haar zat te wachten.

De volgende dag zou een belangrijke beslissing moeten genomen worden teneinde nu eindelijk dit opwindende en zenuwslappende avontuur op bevredigende wijze te kunnen besluiten.

HOOFDSTUK II.

Waarom Sultan Amir II van Tavoy zo laat in de avond nog lastig werd gevallen en de Kameraden Knobel en Bomke uit hun kooien werden getrommeld.

Op een afstand van ongeveer dertig kilometer Zuidoostelijk van Gâleh lag het kleine eilandje Nhatung, de residentie van de Sultan van Tavoy, ongekroond heerser over de Andamanen en de Nikobaren. Het was een klein eilandje van nog geen honderd vierkante kilometer, dat grotendeels gevormd werd door de vier honderd meter hoge berg Nhatung, die als een machtig stuk natuurschoon vanuit zee omhoogrees. Om het hele eiland heen cirkelde een breed strand, dat door vele honderden onderdanen van de Sultan bewaakt werd.

Aan de voet van de berg, op een betrekkelijk laag plateau, dat slechts langs een enkel pad bereikt kon worden, stond het schitterende paleis van de vorst. Een machtig, smetteloos bouwwerk in Oosterse stijl, dat reeds van verre zichtbaar was en de aandacht trok.

Het was een donkere nacht en de hemel stond als een zwarte koepel boven het eiland. Talloze sterren fonkelden aan het firmament en monotoon weerklonk het nimmer stillende ruisen van de branding, die tegen het witte zand oprolde en weer wegvloeide.

Het was vloed en de golven reikten tot aan de rand van de heuvels, die ongeveer honderd meter landwaarts stonden. Aan de Westkust patrouilleerden de donkere gestalten, die in dienst van de Sultan stonden. Ze droegen scherpe zwaarden en enkelen beschikten zelfs over geweren. Doch hun uiterlijk joeg zeker meer vrees aan dan hun wapens. Zij hadden donkere huidskleur, zwart, krullend haar, en gingen gekleed in khakibroeken en dito hemden, die onmiskenbaar afkomstig waren uit Amerikaanse leger-dumps.

Het was stil aan het strand. De zoele tropenwind deed de palmen zachtjes ruisen, de branding loeide zo nu en dan aan tot een machtig gezang om dan weer weg te sterven over de onmetelijke uitgestrektheid van de oceaan.

Plotseling maakte zich uit de schuimende koppen van het golvenspel een zwarte vlek los. Het was een kleine boot, die even later door de branding op het strand geworpen werd. Er zat een man in. Een donkere gedaante, die slechts gekleed was in een kort broekje, dat rond zijn heupen geplakt zat. De man stapte uit, trok de boot op het strand en liep door het mulle zand in de richting van de palmen, die het strand afbakenden.

Eensklaps bleef hij staan. Uit de schaduwen van de palmen had zich een andere gedaante losgemaakt, die snel op de vreemde bezoeker toekwam.

— Halt, riep deze.

De man uit de roeiboot bleef bewegingloos staan en wachtte tot de soldaat vlak bij hem was.

— Ik kom met een boodschap van de Penghoeloe van Gâleh voor Zijne Hoogheid de Sultan, zei hij dan.

— Hoe luidt het wachtwoord? vroeg de soldaat, die een ouderwets geweer in de handen hield en de loop op de borst van de vreemdeling gericht hield.

— Het wachtwoord luidt: „De zon ging in het Westen onder.”

— Goed, sprak de soldaat. Kom mee.

De man uit de roeiboot volgde de soldaat over het strand in de richting van de palmen. Het was er aardedonker en men kon er nauwelijks een hand voor ogen zien. Er liep een smal pad achter de palmen om, dat enkele honderden meters verder op een driesprong uitkwam.

De soldaat sloeg links af en keek even achterom of de man hem volgde. Het pad steeg snel omhoog en weldra bereikten zij een uitgestrekt plateau, waarop het paleis van de Sultan stond.

Doch het stond er niet alleen. Aan het einde van het pad stonden vier schildwachten met geweren over de schouder. Zodra zij voetstappen hoorden namen zij hun geweren onder de armen en spanden zij de vinger om de trekkers.

— Halt, commandeerde een van hen.

De soldaat maakte zich bekend en stelde de koerier van de Penghoeloe van Gâleh voor. Daarna werd de koerier door de anderen overgenomen en keerde de soldaat naar zijn post op het strand terug.

Twee andere soldaten namen hem tussen zich in en liepen met hem in de richting van het paleis. Voor de poort stonden twee schildwachten, die de drie mannen evenwel ongehinderd door lieten. Zij kwamen nu op een ruime binnenplaats, welke geheel omgeven was door een twee meter hoge stenen muur en op de achtergrond gedekt door de rotswand van het gebergte.

Voor de eigenlijke ingang van het paleis stonden vier schildwachten, die onmiddellijk het geweer in de aanslag legden en de drie mannen bevolen stil te blijven staan. Twee van de schildwachten kwamen op het kleine groepje toe, monsterden hen en vroegen de soldaten dan, wat zij wensten.

— Deze man is een koerier van de Penghoeloe van Gâleh

en heeft een belangrijke boodschap voor Zijne Hoogheid de Sultan, legde een der soldaten uit. Hij kwam met een roeiboort op het Westelijke strand aan.

— Goed, wij nemen hem over, zei de schildwacht. Keert terug naar Uw posten.

De soldaten gehoorzaamden en de koerier volgde twee der schildwachten door de brede poort naar het paleis. Zij kwamen in een grote, ronde hall, die geheel uit marmer was opgetrokken en waar dikke, perzische tapijten de vloer bedekten. De wanden waren versierd door kunstzinnige tekeningen en gravures van Javaanse origine en stelden taferelen voor uit de oude Javaanse literatuur. Op de hall kwamen twee brede gangen uit, die elk door twee schildwachten in khaki-uniformen werden bewaakt. Zij droegen geen geweren, doch zware dienstrevolvers aan een lederen riem om hun middel. Hier werd de koerier wederom overgenomen door een der schildwachten, die na het wisselen van enkele woorden de gang doorliep en achter een deur verdween.

Het duurde geruime tijd voor hij terugkeerde. Zijn gezicht stond ernstig en zonder een woord te zeggen beduidde hij de koerier hem te volgen.

In het vertrek zat een man achter een bureau. Deze man was een blanke, een Europeaan, die gekleed was in een hagelwit costuum. Hij was ongeveer veertig jaar oud, droeg om zijn linker pols een zwaar gouden horloge en aan zijn pink een grote briljanten ring, die fel fonkelde in het licht van de bureaulamp.

— Dit is de koerier van de Penghoeloe van Gâleh, toewan, sprak de schildwacht.

De blanke maakte een wuivend gebaar met zijn hand, waarop de schildwacht het vertrek verliet.

— Kom naderbij, zei de blanke in het Maleis.

De koerier gehoorzaamde en schreed al buigend in de richting van het zware bureau.

— Gij hebt een boodschap van de Penghoeloe van Gâleh voor de Sultan? vroeg de Europeaan.

— Ja, toewan, de Penghoeloe heeft mij enkele uren geleden hierheen gezonden om Zijne Hoogheid de Sultan een belangrijk bericht te doen toekomen.

— Hoe luidt dat bericht? vroeg de blanke.

— Ik vraag om verschoning, toewan, doch de Penghoeloe heeft mij bevolen het bericht uitsluitend aan Zijne Hoogheid de Sultan mede te delen.

— De Sultan slaapt, antwoordde de blanke. Ik zit hier om

alle berichten voor hem in ontvangst te nemen.

— Ik vraag weer om verschoning, toewan, maar ik moet mij houden aan het bevel van mijn Penghoeloe.

Dit antwoord scheen de blanke niet te bevallen. Niettemin bleef hij rustig. Hij nam een sigaret uit een azuurstenen kistje, dat op zijn bureau stond en stak deze aan. In gedachten blies hij de rook naar het geschilderde plafond en stond dan op.

— Wacht hier, beval hij streng. Ik zal zien of de Sultan je kan ontvangen.

Hij verdween door een smalle deur, die zich achter zijn bureau bevond en keerde ongeveer tien minuten later terug.

— Kom, beval hij.

De koerier volgde de blanke door de deur. Hij kwam in een groot vertrek, dat rijkelijk gemeubileerd was met kostbare meubelen en waar dikke tapijten op de vloer lagen. Op een lage sofa lag een man van omstreeks vijf en dertig jaar. Hij was gekleed in een witte, linnen pantalon en een wit, zijden overhemd. Tussen zijn slanke vingers hield hij een zwart ivoeren pijpje, waarin een brandende sigaret gevat was.

— Zijn Hoogheid de Sultan van Tavoy, kondigde de blanke aan.

De koerier viel onmiddellijk languit op de vloer en maakte met het bovenlichaam op en neer gaande bewegingen, daarbij zijn armen voor zich uit gestrekt houdend, terwijl hij allerlei onverstaanbare woorden prevelde.

— Sta op, beval de Sultan, zonder uit zijn liggende houding overeind te komen.

De koerier gehoorzaamde.

— Kom naderbij en vertel me welke boodschap je voor me hebt.

De koerier kwam met neergeslagen ogen naderbij en bleef op een meter afstand van zijn vorst staan.

— Hedenavond, kort voor zonsondergang daalde het vliegtuig van de toewan goentoer voor de kust van Gâleh. De Penghoeloe is van mening, dat de blanken ontdekt hebben, dat de kisten van toewan Lehmann waardeloze rommel bevatten en dat de werkelijke inhoud zich ergens op ons eiland moet bevinden. De enige personen, die hiervan iets af weten zijn Uwe Hoogheid, de Penghoeloe, Sumiro en ik.

De Sultan Van Tavoy was langzaam overeind gekomen en drukte zijn sigaret uit in een zilveren asbak, die voor hem op de grond stond. Hij keek de inlander strak aan en fronste het voorhoofd, terwijl zich om zijn dunne lippen een grimmige trek aftekende.

— Dank je, zei hij toonloos. Zeg de Penghoeloe van je eiland, dat ik maatregelen zal nemen. Je kunt gaan . . .

De koerier liet zich opnieuw ter aarde vallen, maakte enkele op en neer gaande bewegingen met het bovenlichaam en kroop dan als een geslagen hond achteruit in de richting van de deur, waardoor hij even later was verdwenen.

De Sultan werd onmiddellijk actief. Hij liep naar een klein tafeltje, waarop een wit telefoontoestel stond. Na de hoorn van de haak afgenomen te hebben draaide hij een uit twee cijfers bestaand nummer en wachtte.

Enkele ogenblikken later hoorde hij een mannenstem:

— Hallo?

— Bist dus es, Lucius? vroeg Sultan Amir II van Tavoy in het Duits.

— Jawohl, ich bin am Apparat, antwoordde de stem aan het andere eind van de draad.

— Zou je even bij me willen komen en Generaal von Teschner mee willen nemen? vroeg de Sultan weer.

— Is het dringend?

— Ja, zeer dringend.

— Gut, wir kommen sofort.

Toen werd de verbinding verbroken en stak Amir II een nieuwe sigaret op, waarna hij onrustig de grote salon op en neer begon te ijsberen. Ongeveer vijf minuten later werd er zachtjes aangeklopt en ging de deur open. Er kwamen twee mannen binnen.

De dikste van hen was gekleed in een witte, flanellen pantalon en een crémekleurig zijden overhemd met korte mouwen. Hij had een door de zon gebruind gezicht, grijs haar, een hoog voorhoofd en schrandere ogen, die scherp de wereld inkeken. Zijn voorkomen was aristocratisch, hetgeen dan ook geheel in overeenstemming was met zijn vroegere werkzaamheden. Want Baron Lucius von Gülich was de voormalige Duitse gezant bij het Hof van Siam.

Zijn metgezel had een geheel ander voorkomen. Men herkende onmiddellijk de Pruisische militair in hart en nieren. Hij was slank, stevig gebouwd met brede schouders en een tanig, benig gezicht, dat enigszins opgeluisterd werd door een kleine, grijze snor en een monocle in het linker oog. Hij droeg een beige pantalon met brede rode bies op de naad en een smetteloos wit jasje, waarop allerlei militaire distinctieven aangebracht waren. Deze man was Generaal Gerhart von Teschner, voormalig bevelhebber van een Duitse legergroep, die tijdens de laatste

wereldoorlog in Noord-Afrika door de Amerikanen werd verslagen.

De beide Duitsers gingen zitten op de sofa en Sultan Amir II bleef met de handen in de zij voor hen staan.

— Dat vliegtuig van die Engelsen is weer bij Gâleh teruggekeerd, sprak hij op ernstige toon. Ik heb het idee, dat zij ontdekten hebben, dat de kisten van Lehmann niets dan waardeloze rommel bevatten.

— Hoe weet je dat? vroeg Von Teschner met een krakende stem.

— Ik werd zojuist bezocht door een koerier van de Penghoeloe van Gâleh, die me deze boodschap bracht. Ik voorzie moeilijkheden.

— Ik zou niet weten wat voor moeilijkheden jij voorziet, Amir, sprak Baron von Gülich onverschillig. Wat kunnen die Engelsen doen? Hebben zij enig recht op de schatten van die jood Lehmann? Volgens onze begrippen waren de kisten met inhoud het rechtmatig eigendom van Lehmann en dus hadden wij er evenmin recht op als die Engelsen.

— Ze zouden uit wraak de Britse gouverneur in Port Blair op de hoogte kunnen stellen. Dat zou betekenen, dat ons eiland door Britse soldaten zal worden bezet en mijn paleis doorzocht. En zouden jullie dat prettig vinden?

— Ik heb ook al zo dikwijls gezegd, sprak Baron von Gülich, dat het beter zou zijn wanneer je probeerde op goede voet te komen met de Engelsen. Tenslotte maakt dit eiland deel uit van hun kolonie en ben je in zekere zin van hun afhankelijk. Zij zouden maar al te blij zijn, wanneer ze een reden hebben gevonden om je te verbannen.

— De Engelsen moeten me niet, antwoordde Sultan Amir II. Ze weten, dat ik een groot deel van mijn jeugd in Duitsland heb doorgebracht, dat ik gestudeerd heb in Berlijn en Leipzig, dat ik verscheidene malen ontvangen ben door de Führer en dat ik zelfs tijdens de oorlog in Duitsland was. Dit zijn redenen genoeg voor de Engelsen om mij te wantrouwen en mij verre van hun te houden. Neen, Lucius, wij moeten dit zaakje zelf opknappen. Er zal niet anders opzitten dan die Engelsen hierheen te lokken en ze uit de weg te ruimen. Wat denk jij er van, Gerhart?

De Duitse generaal trok een bedenkelijk gezicht en speelde met zijn gouden horloge.

— Het is in ieder geval een punt van overweging. Maar hoe wil je hen hierheen lokken?

— Dat lijkt me nogal eenvouding, antwoordde de Sultan. De

Penghoeloe zal dit wel voor elkaar weten te brengen. Bovendien ben ik er van overtuigd, dat de Engelsen binnenkort toch te weten zullen komen waar ik mijn residentie heb.

— Maar wie zegt jou, dat die Engelsen jou verdenken van de diefstal? vroeg de gewezen Duitse diplomaat Von Gülich.

— Mijn gezond verstand, Lucius. Ik ken de Engelsen. Zij hebben „brains”, die in velerlei opzichten kunnen wedijveren met die van jullie. Getuige het feit, dat jullie de Krieg verloren hebben. Ik vraag me soms werkelijk wel eens af of jullie „Leberwurst” in plaats van hersens in jullie hoofden hebben. Het ligt voor de hand, dat ze zullen veronderstellen, dat hier meer achter zit dan een eenvoudige roof door inlanders begaan. Daarvoor was de hele diefstal te geraffineerd opgezet.

— Wij behoeven die Engelsen met hun vliegtuig helemaal niet hierheen te lokken, merkte genenaar Von Teschner op. Waarom vernietigen wij het toestel niet met man en muis. Beschikken wij over de daartoe benodigde middelen of niet?

— Zeker, antwoordde de Sultan, terwijl hij een nieuwe sigaret opstak en in een fauteuil plaats nam. Zeker, wij beschikken over de nodige middelen om hun toestel met man en muis te vernietigen, doch vergeet niet welke risico's dit mee zou brengen.

— Ik ben het volkomen met Amir eens, zei Baron von Gülich. Wij dienen in dit geval een diplomatieke weg te bewandelen.

— Wat? riep de generaal ontstemd uit. Jij altijd met je verdampte diplomatie. Wanneer jullie er niet geweest waren zouden wij de oorlog niet verloren hebben. Jij met het hele Duitse corps diplomatique hebben onze oorlog verknoeid.

— Kom, kom, suste de Sultan dit woordenduel, laten we in vredesnaam geen ruzie gaan maken over dingen, die reeds tot het verleden behoren.

— Tot het verleden? riep Von Teschner woedend uit. Wil je even niet uit het oog verliezen, dat wij het heden aan het verleden te danken hebben? En dat Lucius opnieuw met zijn naïeve diplomatieke marionettentheater op de proppen wil komen? Toeslaan, adviseer ik, en raak ook. Een enkele bom op hun vliegtuig en wij zijn uit de moeilijkheden.

— Neen, Gerhart, mengde de Sultan zich weer in het gesprek. Ik kan je inzichten tot mijn spijt niet delen. Lucius heeft volkomen gelijk wanneer hij ons adviseert om voorzichtig en dus langs diplomatieke weg te handelen. Wij moeten hun hierheen proberen te lokken en ze laten verdwijnen. Slechts dan kunnen wij onszelf en de schatten van Lehmann behouden. Met ruw geweld zouden wij de aandacht van de buitenwereld op ons

vestigen en daarmee zouden wij onze plannen voor de toekomst voor goed bederven en onuitvoerbaar maken.

— Gut, gut, antwoordde de generaal, ik zal me voor de zoveelste keer bij jullie beslissing neerleggen. Maar weet goed, dat ik iedere verantwoordelijkheid voor een eventuele sof van mij af wentel. Jullie nemen het initiatief in handen....

— Neen, mijn waarde Gerhart, viel de diplomaat hem in de rede, wij nemen het initiatief helemaal niet in handen. Dit laten wij over aan de Engelsen, die met hun watervliegtuig voor de kust van Gâleh liggen. Laat ze maar modderen, laat ze maar uitvissen wat er met de inhoud der vijf kisten gebeurt is. Misschien komen zij er nooit achter. Des te beter voor ons.

— Dan wil ik toch nog één voorstel doen, dat jullie niet van de hand kunnen wijzen, sprak Von Teschner.

— Vertel het ons maar, Gerhart, zei de Sultan.

— Wij moeten het vliegtuig van de Engelsen in de gaten laten houden, zodat wij nauwkeurig op de hoogte zullen blijven van hun activiteit en hun bewegingen.

— Goed, daar tegen heb ik geen enkele bezwaar, zei de diplomaat. Het is zelfs een zeer goed voorstel. Door hen in de gaten te laten houden kunnen wij voorkomen onverwachts door hen verrast te worden. Mag ik vragen hoe je gedacht had dit plan ten uitvoer te leggen?

— Wel, heel eenvoudig, Lucius. Je weet, dat wij de beschikking hebben over een aantal twee-persoons duikboten, die langer dan een week onder water kunnen blijven. We sturen zo'n boot naar Gâleh en laten het daar voor de kust onder water liggen, zodat de bemanning door de periscoop het vliegtuig in de gaten kan houden. Zodra zij opstijgen kunnen zij het ons radiografisch berichten alsmede de koers welke het vliegtuig neemt.

— Uitstekend, vond de Sultan. Zullen we Buschhammer even hier laten komen?

— Ja, bel hem maar even, zei Von Teschner. Ik denk, dat hij wel op zijn kamer zal zijn.

Sultan Amir II liep naar het telefoontoestel en belde een nummer op. Enkele ogenblikken later gaf Vice-Armiraal Buschhammer antwoord.

— Buschhammer, zei de Sultan, zou je even bij ons willen komen. We houden een belangrijke bespreking, waarbij we jouw tegenwoordigheid niet kunnen missen.

Vijf minuten later trad de hoge marine-officier de salon van Sultan Amir II van Tavoy binnen. Hij was gekleed in een wit uniform van de Duitse marine en droeg een witte pet.

— Waarom loop jij nog in je uniform rond? vroeg Generaal Von Teschner verbaasd.

— Ik heb zojuist een oefentocht gemaakt met een van onze kleine onderzeeërs, antwoordde de Vice-Admiraal, terwijl hij in een fauteuil plaats nam. Is er iets bijzonders?

— Vertel jij het hem maar, Gerhart, zei de Sultan.

— Gut, luister, Buschhammer, er ligt voor de kust van Gâleh een Engels watervliegtuig, dat wij in de gaten moeten houden. Waarom, dat vertellen we je later nog wel eens. Daar is nu geen tijd voor. In elk geval moeten wij nauwkeurig op de hoogte worden gehouden van iedere beweging van dat toestel. Zodra het mocht vertrekken moeten wij weten welke koers het inslaat. Kun je dat verzorgen?

— Met een van onze kleine duikboten zou het kunnen gaan, antwoordde de Vice-Admiraal van de voormalige Duitse Kriegsmarine, die tijdens de oorlog gedetacheerd was als adviseur bij de Keizerlijke Japanse Marine.

— Precies wat ik al meende, zei Von Teschner. Dan is het zaak, Buschhammer, dat wij onmiddellijk zorgen dat zo'n ding het ruime sop kiest en naar Gâleh vaart. Hoe lang zou het daarvoor nodig hebben?

— Een kleine twee uur, meende de Vice-Admiraal. Is er haast bij?

— Vanzelfsprekend. Vannacht zullen zij daar wel blijven liggen, maar je hebt kans, dat zij er morgen vroeg vandoor gaan. Wanneer wij doorkrijgen, dat het opgestegen is kunnen wij het op ons radarscherm tot twee honderd kilometer hier vandaan volgen. Komt het hierheen, dan zijn we gewaarschuwd. Verdwijnt het in tegenovergestelde richting, dan zijn we voorlopig gerustgesteld.

— Goed, ik zal onmiddellijk een boot laten vertrekken. Maar mag ik jullie er nogmaals op attent maken, dat onze benzine- en olievoorraden aanmerkelijk slinken?

— Weten we, weten we, Busschamer, zei Von Gülich. Stel je evenwel gerust. Er is een Argentijnse tanker op weg hierheen om ons brandstof aan te voeren. Over drie dagen kan de tanker hier zijn.

— Prachtig, het had ook niet langer moeten duren, zei Buschhammer.

Deze woorden kenmerkten de geslepen Duitse diplomaat met nazi-bloed.

Hij stond op en maakt aanstalte om weg te gaan.

— Wil iemand soms mee gaan om zich te overtuigen, dat de

plannen naar behoren worden uitgevoerd? Von Gülich en Von Teschner kunnen de bemanning van de duikboot misschien beter instrueren dan ik. Tenslotte weet ik nog steeds niet waar het precies om gaat.

— Ja, wij gaan mee, zei Von Gülich opstaand. Misschien willen jullie ook mee? vroeg hij aan de Sultan en aan Von Teschner.

De vier mannen verlieten enkele ogenblikken later de salon en liepen door een lange hal naar de achterzijde van het paleis, waar zij in een grote kelderruimte aankwamen. Er stonden een stuk of zes kleine, vier persoons autootjes, die electrisch voortbewogen werden. Het waren eigenlijk meer van die kleine karretjes, zoals men ze op kermissen pleegt aan te treffen, doch voor het doel waarvoor ze gemaakt waren voldeden ze uitstekend.

De vier mannen stapten in en Vice-Admiraal Buschhammer nam achter het stuur plaats. Met gematigde snelheid ging het door een doolhof van gangen, die in de berg waren uitgehouwen, tot dat de wagen stopte voor een grote stalen deur. Buschhammer stapte uit, schoof de deur opzij, en reed dan naar binnen. Enkele ogenblikken later stapten de mannen uit. Ze stonden aan de rand van een enorm zwembassin. Zo zag het er althans uit. Doch langs de kanten gemeerd lagen elf kleine, twee-persoons duikboten, terwijl aan de andere kant twee grote onderzeeërs gemeerd lagen. Het rook er naar benzine en olie, en het water zag er fettig uit. Enkele matrozen waren bezig een duikboot schoon te maken, doch verder heerste er volmaakte rust rondom het grote bassin.

Aan de wand hing een telefoontoestel. Buschhammer nam de hoorn van de haak en draaide een nummer. Na even gewacht te hebben zei hij:

— Laat Knobel en Bomke onmiddellijk naar de haven komen. Zij moeten met een speciale missie uitvaren.

Toen hing hij weer op.

Langs de muren van de in de rotsen uitgehouwen ruimte hingen overal grote witte borden waarop met zwarte letters geschilderd stond: „RAUCHEN VERBOTEN”. Niettemin stak Von Gülich een sigaret op.

— Kun je niet lezen, Lucius? snauwde Von Teschner. Moeten we soms allemaal de lucht in?

— Maak je niet bezorgd, antwoordde de gewezen diplomaat. Ik kijk heus wel uit.

— Maar het is geen voorbeeld voor de manschappen, merkte Buschhammer terecht op. Zij mogen hier niet roken en worden

zwaar gestraft wanneer ze het wel doen. Het getuigt niet van gemeenschapszin, wanneer jij het wel doet.

Baron Von Gülich mompelde wat en trapte zijn sigaret voorzichtig uit. Enkele ogenblikken later verschenen twee matrozen in het donkerblauwe uniform van de Duitse Kriegsmarine. Zij salueerden en sloegen de hakken scherp tegen elkaar.

— Zum Befehl, Herr Admiral, sprak Knobel.

— Jullie nemen de U-9 en varen onmiddellijk uit. Zorg, dat je voldoende brandstof aan boord hebt om minstens drie dagen weg te blijven. Daarna zullen jullie eventueel worden afgelost door de U-6. Neem voedsel en water mee en luister naar hetgeen Generaal Von Teschner jullie te zeggen heeft.

Hij deed een stap achterwaarts en beduidde Von Teschner dat deze het woord kon nemen.

— Voor de kust van het eiland Gâleh, begon de generaal, ligt een Engels watervliegtuig. Het is jullie taak om dit vliegtuig in de gaten te houden en ons nauwkeurig en regelmatig te rapporteren wat er gebeurt. Wanneer het vliegtuig opstijgt melden jullie het naar je basis met de koers, welke het vliegtuig ingeslagen heeft. Begrepen?

— Jawohl, Herr General, antwoordde Knobel, die het commando over de U-9 zou voeren.

— Jullie vertrekt onmiddellijk en vaart onder water naar Gâleh. Blijf op een afstand van hoogstens honderd meter liggen. Zodra het vliegtuig opstijgt trek je de periscoop in en blijft liggen, tot dat de machine voldoende verwijderd is om zonder gevaar om ontdekt te worden de periscoop weer op te steken. Dan brengen jullie ons rapport uit omtrent de koers van het vliegtuig. Dat is alles.

Vice-Admiraal Buschhammer beduidde de mannen, dat zij konden vertrekken.

Knobel ging voor proviand zorgen, terwijl Bomke de tanks van de U-9 met benzine vulde. Een half uur later sloegen de motoren van de duikboot aan en voer deze langzaam van de kant af, door het bassin in de richting van een brede, hoge tunnel, die in zee uitliep.

Het geronk van de motoren verstomde en weldra was de rust in het bassin weer teruggekeerd.

— Kom, zei Von Teschner, we zullen naar de commandotoren gaan om hem een eind te volgen. Ik zal me radiografisch met hem in verbinding stellen....

Toen stapten de vier mannen weer in het wagentje en reden zij weg.

HOOFDSTUK III.

Waarom Collins en Ravitz afspraken elkaar geen verwijten meer te maken en Knobel en Bomke het benauwd kregen.

Toen de bleke zon boven de krater van de vulkaan Gâleh opkwam, keerde in het binnenste van de Hurricane het leven weer terug. De zwakke zonnestrallen vielen door de kleine raampjes naar binnen en uit twee cabines hoorde men een doordringend gegeeuw opstijgen, dat langzaam aanzwol tot een lusteloos gesteun en gezocht.

In de staart van de Hurricane bevonden zich twee slaapcabines, die elk plaats boden aan twee opklapbedden, welke boven elkaar geplaatst waren. In de ene cabine sliepen John Templar en Maryse, in de andere Phil Collins en Ravitz, terwijl James in de salon op een harmonicabed lag.

Misschien was dit wel de reden, dat James het eerste uit de veren kwam. Hij slingerde zijn gespierde benen buiten het gevaarlijk krakende harmonica-ding, rekte zich behaaglijk uit en verdween snel in de wasgelegenheid om enkele ogenblikken later verfrist en gekamd weer naar buiten te komen. Onmiddellijk daarop gleed hij in zijn rijbroek en laarzen, trok een schoon wit hemd aan en zette water op het elektrische fornuis om thee te zetten.

Toen begonnen ook de overige slapers zich te roeren. Templar keek dromerig om de hoek van de deur van zijn cabine, vroeg onverstaanbaar of er al theewater opstond en verdween dan in de badkamer.

Een half uur later zaten de vijf passagiers van het atoomvliegtuig rond de ontbijtdis in de salon. Een geur van gebakken eieren met ham steeg op naar het plafond en op de tafel stonden vijf kopjes, drie met thee voor Templar, James en Ravitz, en twee met koffie voor Maryse en Collins.

Templar draaide de radio aan en luisterde even later naar de nieuwsberichten van Radio Rangoon, die om klokslag acht uur werden uitgezonden.

— Niets bijzonders, constateerde hij na tien minuten, toen hij juist het laatste stukje geroosterd brood met ei naar binnen werkte en het wegspoelde met een sloot thee. Hij stak een sigaret op, strekte zijn lange benen behagelijk onder de tafel uit en leunde achterover.

— Weer een nieuwe dag, zuchtte Ravitz, die vier gebakken eieren naar zijn maag had gespoeld. Mij benieuwen of we nu

vandaag eindelijk Lehmann's vermogen in handen krijgen.

— Reken daar maar niet op, meende Collins. Er zal heus nog wel een tijdje over heen gaan voordat het zo ver is. Dacht je ook niet, Neville?

— Mijn idee, antwoordde deze. We staan volgens mij aan de voet van een onoverzichtelijke berg moeilijkheden nu we weten, dat de schatten van wijlen Lehmann in handen zijn van de Sultan van Tavoy. Het zal een taaie strijd worden op leven en dood en ik hoop, dat Allah zijn volgelingen nu eens een keer niet gunstig gezind zal zijn, maar ons zal helpen.

— Ik zou maar liever vertrouwen op mijn vuisten en mijn revolver, was Maryse van mening, terwijl ze de tafel begon af te ruimen, hierbij geholpen door de trouwe James, die zich zelden of nooit in een gesprek mengde.

— Dat zouden wij ook, kindlief, antwoordde de avonturier. Maar geluk hebben we eveneens nodig. Met lichaamskracht alleen kom je er niet. We staan in elk geval aan het begin van een nieuwe dag en deze zullen we zoveel mogelijk moeten benutten. Ik heb er ook geen zin in om nog een week achter die schatten aan te rennen. Bovendien zal James met de Hurricane naar Rangoon moeten vliegen om proviand in te slaan. Onze voorraden raken aardig op, niet waar, James.

— Jawel, sir, er is nog voor hoogstens drie dagen voedsel aan boord.

— Kijk eens aan, het wordt dus hoog tijd, dat wij onze magen in veiligheid gaan stellen. Als die vervloekte Penghoeloe maar met zijn bruine poten van die kisten was afgebleven hadden we nu al hoog en breed in Bombay gezeten om de buit te verdelen. Maar we zullen dat mannetje eens en voor al een lesje leren. Ik voel er niets voor om me te laten ringeloren door de een of andere halvegare priester van de Mohammedaanse eredienst.

— Heb je al een definitief plan voor vandaag opgesteld, Neville? vroeg Collins. Ik heb ook weinig behoefte om nog langer hier rond te zwerven. Het wordt werkelijk hoog tijd, dat ik naar Bombay terugkeer om persoonlijk weer de leiding van mijn luchtvaartmaatschappij op mij te nemen. Ik ben al veel te lang van huis weg.

— Definitieve plannen kunnen we pas maken wanneer ik met Dhjâreh's vader heb gesproken, antwoordde Templar. Dhjâreh heeft me weliswaar het een en ander verteld, doch zij is toch te jong om bepaalde plannen met haar te bespreken. Sumiro — haar vader — kent de Penghoeloe beter dan zij en hij zal me ongetwijfeld een middel aan de hand kunnen doen om de

Penghoeloe te bewerken of om op een andere wijze tot ons doel te geraken.

—Wil je, dat we met zijn allen aan land gaan? vroeg Collins

— Het lijkt me verstandiger, dat ik alleen met Sumiro ga praten, zei Templar. Hij zal waarschijnlijk worden afgeschrikt wanneer we met een heel legertje aan komen zetten. Jullie kunt intussen iets anders doen.

— Ik voel veel voor een behoorlijke wandeling langs het strand, zei Collins. Ik heb me in de laatste dagen haast niet kunnen overgeven aan lichaamsbeweging en een lange wandeling langs de kust zou me werkelijk goed doen. Is er soms iemand, die me gezelschap wil houden?

— Ik ga wel met je mee, zei Ravitz. Ik voel er evenmin iets voor om doelloos hier te blijven zitten wachten. Het liefst vloog ik onmiddellijk naar het paleis van de Sultan om dat ondersteboven te halen. Maar dat gaat nu eenmaal niet.

— Zeg, zei Templar plotseling, zouden we ons niet in verbinding kunnen stellen met Dutchy? Hij is volgens mij net zo'n soort vent, die alles weet wat er hier op het eiland gebeurt. En misschien kent hij de Sultan wel persoonlijk.

— Ik zou eerst maar eens met die Sumiro gaan praten, zei Collins. Daarna kun je altijd nog zien.

— All right, jongens, dan ga ik er vandoor. James, wil je een rubberboot uitzetten? We liggen te ver van het strand om door het water heen te waden.

— Uitstekend, sir.

De reus verdween in de bagageruimte en kwam even later met een opgerolde rubberboot te voorschijn, die hij begon op te pompen. Dan liet hij de boot in het water zakken en legde hem met een touw vast aan een van de drijvers.

Templar kuste zijn vriendin op het voorhoofd, zwaaide zijn vrienden een „tot straks” toe en zakte dan op de drijver om even later met de rubberboot weg te peddelen in de richting van het strand.

Het avontuur was weer begonnen....

- 0 -

Phil Collins en Lawrence drentelden rustig langs het eenzame strand van het altijd groene eiland Gâleh, schopten hier en daar een steentje weg en tuurden zo nu en dan over de uitgestrekte watervlakte, die zich voor hun ogen uitspreidde.

De zon rees langzaam hoger aan de hemel en het begon reeds danig warm te worden. Aan hun heupen bengelden zware revol-

vers, die in minder dan een seconde gegrepen konden worden voor het geval dit nodig mocht zijn.

— Ik vraag me af, hoe lang het nog moet duren, Collins, zei Ravitz. Het hele geval begint danig op mijn zenuwen te werken.

— Ja, antwoordde de Amerikaan, ik zou ook liever onmiddellijk naar huis terugkeren. Maar je moet toch iets over hebben om vijf millioen te verdienen. Ik bewonder Sir Neville Carlisle ider ogenblik weer. Hij blijft altijd dodelijk kalm, weet zijn zenuwen tot het uiterste te beheersen en legt een uitzonderlijk intellect aan de dag om moeilijke situaties en problemen op te lossen. Ik heb wel geleerd sedert ik met hem op stap ben, dat je beter niet overhaast te werk kunt gaan en beter een grondig bestudeerd plan uit kunt werken om redelijke kans van slagen te hebben.

— En nog hebben we niets, smaalde Ravitz.

Collins werd woedend door Ravitz' hebzucht en hij gaf dit onomwonden te kennen.

— Wil je niet vergeten, Ravitz, dat jij het minste recht van ons allen op een deel van de buit hebt. Ik ben heus nog niet vergeten, dat je me een goede week geleden voor een half millioen dollar hebt opgelicht.

— Maar die heb je inmiddels al weer dubbel en dwars van me teruggenomen, gaf de zwendelaar ten antwoord. Bovendien hebben we afgesproken, dat we elkaar geen verwijten meer zouden maken en dat ons samenzijn in het teken van een hechte vriendschap zou staan, hetgeen de samenwerking ten goede zal komen.

— Okay, okay, zuchtte de Amerikaan. Maar laat dan niet iedere keer weer merken, dat je zo zit te azen op het geld van je vroegere vriend.

Plotseling bleef Ravitz staan. Hij wees met zijn hand in de richting van de zee en zei:

— Kijk eens, daar komt iemand in een roeiboort aan. Het is een inlander.

Collins had het ook gezien. Inderdaad kwam een kleine roeiboort met een enkele man er in, in de richting van de kust. Het kostte de man moeite om de branding te overwinnen en zelfs op deze afstand kon men zien, hoe de dikke spierenbundels zwollen wanneer hij aan de riemen trok.

— Een visser misschien, meende Ravitz.

— Dat geloof ik nooit, antwoordde Collins. Ik heb in deze streken nog nooit meegemaakt, dat een man in een klein roeiboortje de zee op gaat om te vissen. We zitten hier niet bij een of ander vredig meer in de Staten.

De man was inmiddels het strand genaderd en de branding wierp het bootje nu op het mulle zand. De inlander stapte uit, trok het bootje achter zich aan en keek dan plotseling in de richting van de beide blanken. Onmiddellijk liet hij het touw van de boot los en wilde het op een lopen zetten, doch Collins had reeds zijn revolver getrokken en een schot gelost. De man liet zich in het zand vallen en bleef roerloos liggen.

— Je hebt hem toch niet geraakt? vroeg Ravitz geërgerd.

— Hoe kom je daarbij? Ik schoot wel tien meter naast hem. Hij doet niets anders dan dekking zoeken. Kom, laten we naar hem toegaan.

Hij stak de revolver weer in zijn holster en liep door het mulle zand naar de plaats waar de inlander zich had laten vallen.

— Hé, jij daar, kom eens overeind, riep Collins in het Engels, omdat hij het Maleis niet beheerste.

De man kwam bibberend overeind en keek angstig naar de twee revolvers, die op de heupen der blanken hingen.

— Waar kom je vandaan? vroeg Collins.

— Ik komen van zee, antwoordde de man in gebrekkig Engels.

— Dat zien wij ook wel. Wat heb je op zee gedaan? Krijger-tje gespeeld?

— Ik heb boot geprobeerd, die stuk geweest zijn.

— Dat lieg je, brulde Collins, terwijl hij de man bij de arm vatte. Kom, vooruit, vertel op waar je vandaan komt of ik sla je hersens in elkaar.

Hij haalde zijn revolver weer te voorschijn en richtte deze op de borst van de Maleier, wiens ogen angstig begonnen te draaien, waardoor het wit zichtbaar was.

— Toewan niet schieten, smeekte hij, ik alles vertellen aan toewan, maar toewan vuurwapen wegbergen.

— Okay, buddy, maar je vertelt ons de waarheid of ik schiet je aan flarden.

— Ik komen van Hoge Sultan op ander eiland, sprak de man bevend.

Hij scheen bang te zijn, want zijn bliken dwaalden onder het spreken voortdurend af in de richting van het dichte woud, dat zich op nog geen dertig meter afstand van hen bevond.

— En wat heb je daar gedaan?

— Ik hebben Sultan gebracht boodschap van Penghoeloe.

— Waar woont de Sultan?

— Op eiland Nhatung.

— Is dat ver?

— Vier uren roeien. Bij helder weer U eiland kunnen zien in verte.

— Wat moest je de Sultan vertellen?

De man zweeg als het graf zijner voorvaderen en keek angstig naar het donkere woud, alsof hij bang was ieder ogenblik de Penghoeloe achter een boom te voorschijn te zien komen.

— Kom, vooruit, vent, wat moest je de Sultan vertellen?

— Ik moeten Sultan vertellen, dat blanke Engelsen met vliegtuig zijn teruggekomen naar Gâleh.

— Aha, zei Collins, terwijl hij een veelbetekenende blik naar Ravitz wierp. Dus de Sultan is reeds op de hoogte van ons bezoek, hè? Wel, des te beter. Ik raad je aan, broer, om niets tegen de Penghoeloe te zeggen van het feit, dat je ons gezien en gesproken hebt. Doe je het toch, dan jaag ik je een kogel door je papperige hersens. Heb je dat begrepen?

— Ja, toewan, ik niets tegen Penghoeloe zeggen. Penghoeloe mij zouden slaan met stok.

— Okay, laat het je gezegd zijn. Houd je verrotte kiezen op elkaar en smeer hem. Vooruit....!

Hij loste een schot in de lucht en onmiddellijk zette de inlander het op een lopen. Even later was hij tussen de bomen van het bos verdwenen.

Collins keek naar zijn metgezel, borg zijn revolver weer in het holster en zei:

— Voel je nu uit welke hoek de wind waait, Ravitz?

— Het schijnt inderdaad, dat de Sultan van Tavoy achter dit zaakje zit, antwoordde Ravitz. Zijne Hoogheid is zelfs reeds door een koerier op de hoogte van ons bezoek gesteld en waarschijnlijk zal hij zijn troepen mobiliseren om ons uit te laten roeien.

— Dan heeft hij toch buiten de benzyboride-granaten van Sir Neville gerekend, grinnikte Collins. Kom, laten we maar naar het vliegtuig terugkeren. We kunnen ons er in elk geval op beroepen, dat wij een vruchtbare wandeling hebben gehad. Vind je niet?

— Alleszins, smaalde Ravitz al weer. Ik hoor de dollars al in de verte rinkelen....

- 0 -

Templar had weinig moeite om de dessa terug te vinden. Na enkele honderden meters het bos te zijn ingewandeld ontdekte hij het paalwoningdorp, dat op een open plek in het bos stond. Het krioelde er van naakte kinderen, die als varkens in de rommel speelden. Het stonk er naar brandend vlees en kruiden en

op ontelbare plaatsen had men houtvuurtjes ontstoken om er eten in te koken. Er liep een oude man met grijs haar en ingevallen wangen voor hem uit. De man steunde op een knoestige stok en bewoog zich met moeite voort.

— Waar woont Sumiro? vroeg Templar de man in het Maleis.

De oude man wendde zich om en keek de blanke aan. Daarna boog hij beleefd en zei:

— Sumiro woont in het huis met de twee bomen er voor, toewan. Een eindje verderop.

— Dank je....

Templar had geen moeite om het huis met de twee bomen er voor te vinden. Het zag er netjes uit van buiten en het voortuintje, dat door bamboe palen was afgebakend zag er verzorgd en goed onderhouden uit. Er groeiden allerlei planten, die waarschijnlijk voor de consumptie bedoeld waren en op het trapje, dat naar de woning voerde, speelde een klein, naakt jongetje van een jaar of vier.

Templar liep de trap op, duwde de deur open en ging naar binnen. Sumiro zat op de grond met gekruiste benen onder zich. Hij was bezig op kunstzinnige wijze een houten schaal met een scherp mes te bewerken.

Toen hij Templar in de deuropening zag staan, boog hij het bovenlichaam naar de vloer en spreidde hij de beide armen voor zich uit.

— Weest gegroet, toewan sir, in mijn nederige woning.

— Hallo, Sumiro, antwoordde Templar. Hoe maakt je het sinds twee dagen geleden?

De man schudde bedenkelijk het hoofd en plaatste zijn houtsnijwerk naast zich op de vloer, terwijl hij overeind kwam. Hij trok een bankje naar zich toe en nodigde de blanke uit er op plaats te nemen.

— Sumiro, zei Templar, gisteravond is Dhjâreh bij me geweest. Ze heeft me verteld, wat jij haar opgedragen had te vertellen. Dat was heel belangrijk, Sumiro en ik stel het erg op prijs, dat je de bevelen van de Penghoeloe wenst te trotseren om mij een dienst te bewijzen. Je weet hoe belangrijk het voor ons is om de schatten van toewan Lehmann in handen te krijgen. Toewan Lehmann is dood, en niemand heeft dus meer recht op zijn nalatenschap dan wij. Ik heb gehoord van Dhjâreh, dat de Penghoeloe de schatten van toewan Lehmann uit de kisten heeft gestolen en deze met schelpen en kiezelstenen gevuld. Wij hadden dit reeds ontdekt, doch we wisten alleen niet, wie dit

gedaan had. Nu hebben we gehoord, dat de Penghoeloe het gedaan heeft en dat hij de schatten aan de Sultan heeft overhandigd. Is dat werkelijk zo, Sumiro?

— Ja, toewan sir, dat is de waarheid. De Penghoeloe heeft dikwijls getracht van mij te vernemen, waar ik de schatten van toewan Lehmann had verborgen. Doch toewan Lehmann had Dhjâreh meegenomen en die zou ik alleen maar terug kunnen krijgen, wanneer ik goed op de schatten van toewan Lehmann zou passen. Daarom heb ik de Penghoeloe nooit iets verteld. Maar toewan Lehmann heeft later de schatten weer in ontvangst genomen en ze zelf ergens op het eiland verborgen. De Penghoeloe heeft dit geweten en is toewan Lehmann gevolgd. Zodra toewan Lehmann weer weg was heeft hij de schatten tevoorschijn gehaald en de kisten met schelpen en stenen gevuld. Ik was er zelf getuige van, toewan.

— Waarom neemt de Penghoeloe jou steeds in vertrouwen, Sumiro?

— Toen onze vorige Penghoeloe in de oorlog was gestorven heb ik zolang zijn functie overgenomen. Ik werd hiertoe door het volk aangewezen. Later kwam de Sultan en stelde een andere Penghoeloe aan. Maar ik weet veel van het bestuur van het eiland af en ook ben ik voorgegaan in de diensten in de moskee. Daarom riep de Penghoeloe dikwijls mijn raad in.

— Vertrouwt hij je volkomen?

— Ja, toewan, hij vertrouwt mij volkomen en hij denkt, dat ik de blanken haat omdat toewan Lehmann mijn dochter had meegenomen.

— En je haat de blanken niet, Sumiro?

— Indien ik de blanken allemaal haatte, zou ik Dhjâreh gisteravond niet naar U toegestuurd hebben.

— Weet je op welk eiland de Sultan woont, Sumiro? Is het ver hier vandaan?

— De Sultan woont op een klein eilandje, dat Nhatung heet, en dat ongeveer vier uren roeien htervandaan is, toewan. Ik ben er zelf nooit geweest, maar de Penghoeloe wel en ook is er een man, die er regelmatig voor de Penghoeloe naar toe gaat om boodschappen over te brengen.

— Weet je iets af over de bewaking van het eiland?

— De Penghoeloe heeft me eens verteld, dat het eiland streng bewaakt wordt en dat het voor een vreemdeling onmogelijk is het paleis te bereiken. Over de hele lengte van het strand staan schildwachten en je kunt daar niet ongezien voorbij komen.

— En toch zal het moeten, Sumiro, zei Templar resoluut. De

schatten van toewan Lehman liggen waarschijnlijk in het paleis van de Sultan en ik zal niet rusten voor ik ze in mijn bezit heb. De Sultan heeft er even weinig recht op als ik en daarom geldt hier het recht van de sterkste.

— De Sultan is een machtig man, toewan. Ik weet wel, dat wij allen staan onder de toewan besar goentoer (gouverneur-generaal), die in Port ir Blair woont, maar de Sultan heeft grotere macht over ons, omdat hij de hoogste vertegenwoordiger is van Allah.

— Okay, Sumiro, we zullen zien wie de sterkste is. Ik zal trachten zo snel mogelijk naar het eiland Nhatung te komen en dan hoor je later wel van mij. Ik had eigenlijk gehoopt, dat jij er wel eens geweest was en dat je ons de weg had kunnen wijzen.

— Ik vraag duizend maal om verschoning, toewan sir, zei Sumiro, maar ik ben nooit van dit eiland af geweest. De grote zee heeft mij altijd tegen gehouden.

Enkele ogenblikken later keerde Templar door de dessa terug naar het strand, waar hij ongeveer tegelijkertijd met Collins en Ravitz aankwam.

— Zal ik je eens iets vertellen? vroeg Collins.

— Graag, als het maar belangrijk is, antwoordde Templar.

— De Sultan van Tavoy woont op het eiland Nhatung, ongeveer vier uur roeien hier vandaan.

— Ik dacht, dat je me iets nieuws wilde vertellen, zei Templar een weinig teleurgesteld.

— Weet je dat dan al?

— Natuurlijk. Sumiro heeft het me zo juist verteld. Maar hoe weet jij het?

— Wij ontmoetten een kerel, die juist met een roeibootje op de kust landde. Hij vertelde ons, dat hij naar de Sultan was geweest om hem uit naam van de Penghoeloe te vertellen, dat wij al weer terug waren gekomen.

— Wat heb je met hem gedaan?

— Het bos in gejaagd, antwoordde Collins. Wat had ik anders moeten doen? Afmaken?

— Dat in geen geval. Maar je had hem mee kunnen nemen. Ik had Maleis met hem kunnen spreken en was ongetwijfeld meer te weten gekomen dan jullie. Enfin, het is gebeurd, en in ieder geval weten we, waar het paleis van de Sultan staat.

— Zullen we er maar meteen op af gaan? stelde Ravitz voor.

— Ja, ik zie ook niet in waarom we nog langer zouden wachten? vond Collins. Van uitstel komt afstel en ik voel er

maar bitter weinig voor om te wachten tot Zijne Hoogheid de Sultan tot de aanval overgaat. We moeten hem voor zijn. De eerste klap is een daalder waard.

— Als we maar wisten waar we hem moest raken, zei Templar. Enfin, laten we maar aan boord gaan, jongens.

De drie mannen roeiden in de rubberbootjes terug naar de Hurricane en klauterden aan boord van de vliegboot, waar Maryse hen wachtte met ijsgekoeld vruchtensap en een door haar zelf vervaardigde taart, die in minder dan geen tijd van kant werd gemaakt.

De U-9 lag op ongeveer honderd vijftig kilometer afstand van de Hurricane beneden de waterspiegel. Slechts een nauwelijks waarneembare persicoop stak boven de golven uit en het was door dit oog, dat matroos Knobel naar de Engelse machine keek.

Hij had reeds een uitvoerig rapport opgesteld en matroos Bomke was bezig dit over te seinen naar het eiland Nhatung, waar Vice-Admiraal Buschhammer met een koptelefoon achter zijn bureau zat.

Knobel zag, dat de drie mannen met hun rubberbootjes naar het vliegtuig terugroeiden en aan boord klommen. Hij gaf dit aan Bomke door en deze seinde het de aether door. Op hetzelfde ogenblik wist Buschhammer het ook.

— Bomke, ik heb het idee, dat zij er vandoor gaan, zei matroos Knobel eensklaps terwijl hij de periscoop iets liet draaien. Ze hebben de deur van de cabine achter zich dichtgetrokken en de rubberbootjes binnengehaald. Zouden we niet wat achteruit varen?

— Ach kom, antwoordde matroos Bomke, we liggen ver genoeg van hen af. Als ze opstijgen kunnen we altijd nog zakken en wegvaren.

Knobel scheen het met deze zienswijze niet eens te zijn, doch ondernam niettemin geen pogingen om een andere ligplaats te zoeken.

Het bleek weldra evenwel, dat hij goed geraden had. De propellers van de Hurricane begonnen te draaien, de machine maakte langzaam een halve slag om en taxiede dan langzaam in de richting van de U-9.

— Zie je wel, Heinz, zei Knobel weer, ze vertrekken. Kom, ik zal de motoren aanzetten en laat jij de periscoop inmiddels even zakken.

Op hetzelfde ogenblik schoot de Hurricane met enorme snelheid voorwaarts, een dik schuimspoor achter zich latend. Knobel

was achter de stuurinrichting gaan zitten en Bomke wilde juist de stalen koker van de periscoop omlaag trekken, toen er een geweldig gekraak klonk, de periscoop, en trouwens de hele duikboot kreeg een zware schok en toen Bomke door het kijkglas keek kreeg hij een grote straal water in het gezicht.

— Heinrich, gilde Bomke, ze hebben ons geramd, we lopen vol met water. Kom dan toch hier.

Knobel klauterde achter de stuurinrichting vandaan en voegde zich bij zijn kameraad, die inmiddels dreef van het naar binnen stromende water. Wat er precies gebeurd was? Wel, de rechter drijver van de Hurricane had het boven water uitstekende deel van de periscoop geramd toen deze met enorme snelheid over de duikboot heen stof. Templar had namelijk onmiddellijk vol gas gegeven om terstond te kunnen stijgen en daardoor had Bomke geen voldoende gelegenheid meer gehad om de periscoop in te trekken. De hele periscoop was nu geramd, varen onder water was dus practisch uitgesloten terwijl bovendien de duikboot vol met water liep.

— Doe dan toch wat, schreeuwde Bomke, zie je dan niet, dat we zo meteen verzuipen als ratten in een val?

— Duw hem omhoog, antwoordde Knobel nerveus. Duw dan toch, verdammt noch einmal.

Het water gutste echter onbedaarlijk naar binnen en het reikte reeds tot aan de knieën in de kleine ruimte.

Plotseling gaf Bomke opnieuw een schreeuw.

— Heinz, we zakken naar beneden. Kijk eens op de dieptemeter. We lopen vol en kunnen straks niet meer naar boven. Vooruit zet de motoren aan en probeer te stijgen.

Terwijl Bomke hopeloze pogingen in het werk stelde om met poetslappen de door het gebroken glas ontstane opening in de periscoop te stoppen, strompelde Knobel naar de stuurinrichting en trachtte de motoren aan te zetten. Er klonk een gepuf en een gehoest, doch de motoren weigerden stationnair te draaien.

— Schiet dan toch op, Heinz, moeten we dan verzuipen? gilde Bomke.

Het water reikte reeds tot aan zijn middel en plotseling kreeg de U-9 een hevige schok.

— We zitten aan de grond, riep Knobel opgewonden. We zijn op de bodem gezakt. Ik krijg de motoren niet meer aan, ze staan onder water.

Hij klom op zijn krukje omdat het water reeds tot aan zijn schouders reikte. Bovendien werd de lucht in de bekrompen ruimte steeds meer en meer samengeperst, zodat de mannen

nauwelijks meer adem konden halen. Plotseling bleef het water in de duikboot op dezelfde hoogte staan en het binnengulpen van het water had eveneens opgehouden.

— We zijn voorlopig althans gered, zei Knobel. De druk van het water binnen en buiten is nu gelijk geworden en we kunnen het dus nog even uithouden. Er is nog wel voldoende zuurstof in deze ruimte om in leven te blijven, maar straks zal de zuurstof uitgeput zijn.

— Heinz, waar zijn de Davislongen? Ik ga er uit.

— We hebben geen Davislongen aan boord, sufferd, antwoordde Knobel. Denk je dat je in een grote onderzeeër zit? Bovendien is er geen kans om er uit te komen. Dat is juist de pest met die twee-persoons dingen. We zijn aan de duivel overgeleverd, Heinrich. Er bestaat geen enkele kans om er uit te komen, tenzij we kans zien om een gat in de romp te maken, en dat betwijfel ik sterk.

— Maar we kunnen hier toch niet als honden verrekken? gilte Bomke. We moeten er uit Heinz. Ik krijg het benauwd, ik stik haast, doe dan toch wat in vredesnaam.

— Wat moet ik doen? Ik kan ook al haast geen adem meer halen. Ik hoor het bloed tegen m'n trommelvliezen kloppen en het wordt steeds donkerder voor mijn ogen. De lampen branden nog wel, maar ik voel me duizelig.

— Heinz.... Heinz....

— Ja?....

— Laten we.... laten we met een.... met een granaat een gat in de wand slaan.... er liggen granaten in de munitieruimte....

— Maar die staat onder water....

— Kruip er dan naar toe, Heinz. Je kunt ons toch niet laten stikken?

— Ik... ik.... kan niet meer, Heinrich.... ik voel me te duizelig.... we gaan naar de bliksem....

Terwijl Bomke zich hopeloos aan het onderstuk van de periscoop vastklemde begon het lichaam van Knobel te wankelen. De matroos tastte in het wilde weg met zijn handen om houvast te krijgen, doch het mocht hem niet gelukken zich staande te houden. Plotseling zakte hij door zijn knieën, sloeg van het bankje af en tuimelde in het water, dat de ruimte voor het grootste deel had gevuld. Even later viel ook Bomke bewusteloos in het water. Een paar luchtbelletjes stegen nog op, toen was alles stil in de benauwde ruimte en tien minuten later doofden de lampen uit....

HOOFDSTUK IV.

Waarom het „vuren” van Majoor Brettner eigenlijk geen zin had en er uiteindelijk van de vijf maar vier overbleven.

Boven op de berg Nhatung, op het gelijknamige eiland gelegen, bevond zich de commandotoren van de voormalige Duitse staf-officieren, welke op het kleine eilandje in de Golf van Bengalen een goed heenkomen hadden gezocht. Vanaf het hart van de berg liep namelijk een brede schacht tot aan de top, waarin een stalen kooi op en neer kon bewegen. Een soort grote periscoop dus, die op gezette tijden uit de top van de berg te voorschijn kwam om later weer te verdwijnen.

Op dit moment stond de stalen kooi boven op de heuvel, vanwaar de inzittenden een ruim en scherp uitzicht hadden over de onmetelijke zeeën, die het eiland omspoelden. De kooi bestond uit vier verdiepingen. Op de bovenste verdieping bevonden zich uitkijk- en commandopost, welke voorzien waren van een zenden ontvanginginstallatie, scherpe zee- en nachtkijkers, een radarinstallatie en een zware mitrailleur. De verdieping, die er onder volgde, bevatte de apparaten, welke bij ontvang- en zendinstallatie behoorden, alsmede het radarscherm, waarop men vliegtuigen en schepen tot op een afstand van 200 kilometer kon volgen. Op de daaronder volgende verdieping hadden de Duitse technici, die op Nhatung een asyl hadden gevonden, enkele geheime en uitermate vernuftige wapens geconstrueerd, waarvan de buitenwereld het bestaan nog niet kende. Het bestond onder andere uit een soort mitrailleur met een zeer brede loop, welke een zogenaamde dodende straal kon uitzenden, welke vliegtuigen en schepen tot op een afstand van twee duizend meter kon treffen. In de onderste verdieping bevond zich de motor, die het geheel in op en neer gaande beweging moest voeren.

Op dit ogenblik staken alle vier de verdiepingen van het vreemde monster boven de top van de berg uit. In de bovenste verdieping zaten Vice-Admiraal Buschhammer, Generaal Von Teschner en Baron Gülich. De Vice-Admiraal tuurde door een zware zee kijker in de richting van het eiland Gâleh, terwijl Von Teschner met een koptelefoon op de radarinstallatie bediende.

— Heb je nog geen contact? vroeg Buschhammer.

— Neen, antwoordde Von Teschner. Ik begrijp er niets van. Bovendien kan ik met het radarscherm ook geen spoor meer van de U-9 vinden.

— En de vliegmaschine?

— Die komt in deze richting, luidde het antwoord. Ze vliegen op vijftien honderd meter en met een kruissnelheid van ongeveer zes honderd kilometer. Zie jij ze?

— Ja, door de kijker haal ik ze een aardig eind dichterbij. Het is een twee-motorige machine, die een vrij vreemde vorm heeft. Ik ken het hele type niet.

— Er zullen wel meer types vliegtuigen zijn, die jij niet kent, meende Baron von Gülich. Tenslotte ben jij maar een zeeotter en heb je maar bitter weinig verstand van vliegtuigen.

— In elk geval nog meer dan jij, Von Gülich, antwoordde de Vice-Admiraal. Wanneer denk je dat ze hier kunnen zijn, Von Teschner?

— Binnen enkele minuten, antwoordde de generaal. Ze zullen echter wel niet onmiddellijk landen en daarom stel ik voor, ze met de S-straal omlaag te halen.

— Ik vindt het best, antwoordde Buschhammer. Wil je Brettner dan even van de plannen op de hoogte stellen opdat hij het toestel in het vizier zal kunnen nemen?

— Ja.

Von Teschner nam een telefoontoestel in de hand, zette zijn koptelefoon af en drukte op een knop.

— Hallo, Brettner, wil je het vliegtuig, dat regelrecht op ons afkomt in het vizier nemen? Zodra ik het bevel geef richt je en geef je contact. Zorg er voor uitsluitend op de motoren te richten, zodat de inzittenden gelegenheid krijgen er uit springen. Begrepen?

— Zum Befehl, Herr General, antwoordde Majoor Brettner, een voormalig officier van de luchtdoelartillerie, de Duitse Flak.

De generaal zette zijn koptelefoon weer op, probeerde nog eenmaal verbinding te krijgen met de U-9 en staakte dan zijn pogingen. Hij legde de koptelefoon naast zich neer, richtte de radarinstallatie bij en nam de hoorn van het telefoontoestel weer in de hand.

Vice-Admiraal Buschhammer bleef scherp naar de Hurricane-uren, die zich nu vlak voor de berg bevond en op een hoogte van circa vijftien honderd meter om het eiland begon te cirkelen. Generaal Von Teschner volgde de machine met het radarscherm.

— Ik zie duidelijk, zei Buschhammer, dat ze vanuit de cabine met kijkers naar ons kijken. Ze zullen zich ongetwijfeld afvragen wat dit voor een vreemd ding is.

— Wat denk jij, Buschhammer, zullen we de S-straal er op zetten?

— Neen, neen, wacht nog een ogenblik. Ze trekken een weinig op en proberen ongetwijfeld om rakelings over de top heen te vliegen. We moeten zorgen, dat ze hoog genoeg zitten om hen gelegenheid te geven er met parachutes uit te springen, als ze die tenminste aan boord hebben.

Het bleef geheimzinnig stil in de uitkijkpost. Baron Von Gülich volgde de Engelse machine door middel van een zee-kiiker, die aan een riem om zijn borst hing.

Plotseling greep Von Teschner de telefoon. Hij draaide een nummer en wachtte. Toen antwoordde aan het andere eind van de lijn een mannenstem:

— Hallo, hier het Hoofdkwartier.

— Met wie? vroeg Von Teschner.

— Met Majoor Paukel.

— Majoor, hier spreekt Generaal Von Teschner. Zo dadelijk zullen wij een Engels vliegtuig omlaag halen. De inzittenden zullen zich wellicht met parachutes in veiligheid weten te stellen. Zorg er voor, dat de inzittenden onmiddellijk gearresteerd worden zodra zij voeten aan land zetten. En breng ze naar de eellen. Elk in een afzonderlijke cel. Begrepen?

— Zum Befehl, Herr General.

— Ik geloof, dat dit het geschikte ogenblik is om de S-straal er op te zetten, Von Teschner, zei Buschhammer. De machine vliegt thans op vijf en dertig honderd meter hoogte ten Noord-oosten van de heuvel. Volg je hem op het radarscherm.

— Ja, ik heb hem er in. Goed, ik zal Brettner opdracht geven de straal er op te zetten.

Hij drukte op een wit knopje en even later meldde Majoor Brettner zich.

— Majoor, zei hij, het ogenblik is gekomen om de machine neer te halen. Maar nogmaals, richt uitsluitend op de motoren en zorg er voor, dat je vooral niet de straal op de cockpit richt.

— Zum Befehl, Herr General....

Toen drukte Majoor Brettner op een groene knop, richtte de loop van het S-straal kanon op de rechter motor van de Hurricane en drukte toen op een rode knop. De gevaarlijke, alles vernietigende S-straal verliet de loop en beschreef haar weg door het luchtruim in de richting van de motoren.

Er gebeurde evenwel niets.

— Hallo, Brettner, riep Generaal Von Teschner opgewonden,

wacht nog even. We hebben er niet aan gedacht, dat de draagwijdte van de straal maar twee duizend meter bedraagt. We zullen moeten wachten tot de machine daalt....

De spanning in de commandotoren steeg tot het uiterste. Dit was dan de eerste keer, dat het nieuwe geheime Duitse wapen, dat tijdens de oorlog niet meer gereed kon worden gebracht, het eerste slachtoffer zou maken.

— Hoogte drie duizend meter, zei Buschhammer.

— Dan moet hij er nog duizend zakken, stelde Von Gülich vast. Ik begrijp niet, dat jullie zulke details kunnen vergeten.

— Houdt jij je er buiten, Lucius, snauwde Von Teschner. Laat het werk maar aan ons over. Jij mag straks je rapporten schrijven, hoor.

— Hoogte vijf-en-twintig honderd meter, zei de stem van de Vice-Admiraal.

De Hurricane zakte inderdaad steeds lager. Zij cirkelde onophoudelijk om de berg heen en kwam steeds lager.

— Hoogte twee duizend meter....

— Dan gaat hij er nu aan, zei Von Teschner.

Hij nam de hoorn weer van de haak en drukte op het knopje.

— Hallo, Majoor Brettner, de machine heeft een hoogte van twee duizend meter. We wachten nog enkele seconden en als ik „contact” zeg schakel je de straal in. Begrepen?

— Zum Befehl, Herr General.

— Hoogte achttien honderd meter, zei Buschhammer.

— Majoor Brettner, opgelet.... „CONTACT”....

- 0 -

— Okay, Phil, zei Templar, ik druk de kist naar beneden en zet hem op het water, zei Templar.

En meteen duwde hij de stuurknuppel naar voren. Doch onmiddellijk trok hij deze weer naar zich toe. Want uit de rechter motor was een gevaarlijke, rode vlam opgeschoten.

— Phil, riep Templar, kerel, we staan in de brand, de rechter motor fikt als een lier en we....

— De linker ook, Neville, antwoordde Collins, terwijl hij uit zijn stuurstoel sprong. Kom, we moeten de parachuten grijpen en er uit springen. Anders gaan we naar de haaien.

— Ik zal proberen de machine drijvende te houden op de vaart die we nog hebben. Ga jij vast naar achteren en zorg, dat iedereen zijn parachute omdoet.

Collins verdween. Templar worstelde met de beide brandende motoren, die het plexiglas deden barsten vanwege de ontzetten-

de hitte, welke de brand ontwikkelde. De machine verloor langzaam hoogte ondanks het feit, dat Templar de roeren in bedwang wist te houden. Doch hij wist, dat het een kwestie van enkele minuten zou zijn voordat ze neer zouden storten.

De deur van de cockpit vloog weer open en James kwam te voorschijn.

— Sir, Uw parachute. Geeft U mij de knuppel en gesp het ding om. Ik zal wel proberen de kist zolang drijvende te houden.

Templar gaf de stuurknuppel over aan zijn bedienden en gespte zich de parachute om. Toen kwam Ravitz als een bezetene de cockpit binnen gerend.

— Ik heb geen parachute, gilte hij als een krankzinnige, willen jullie mij soms kapot laten vallen, hè? Geef mij een parachute of ik schiet jullie allemaal overhoop.

Nog voordat hij de trekker van zijn wapen over had kunnen halen had Templar hem met een dreunende vuistslag tegen de grond geslagen.

— Okay, James, we gaan er uit. Ik neem Ravitz onder mijn arm. Maryse moet er het eerst uit.

De deur van de cabine werd geopend en Maryse waagde haar sprong. Ze was reeds vele malen door Templar geïnstrueerd en het duurde dan ook slechts enkele seconden voordat haar valschermscherm zich ontvouwde.

De volgende, die de dodensprong waagde was Collins. Als ervaren oorlogsvlieger was hij gewend aan dergelijke extreme uitstapjes in het luchtruim en hij had dan ook niet de minste moeite met het openen van zijn valschermscherm.

James was de derde, die het toestel verliet, terwijl Templar als een krankzinnige achter de stuurknuppel zat en met beide handen trachtte de machine drijvende te houden op haar vaart. Ravitz stond als een waanzinnige in de deuropening van de cockpit te gillen, doch de grote avonturier stoorde zich niet aan zijn uitspattingen. Zijn blikken bleven permanent gericht op het steeds naderbij komende wateroppervlak, dat zich nog slechts enkele honderden meters onder zich bevond.

Totdat hij het ogenblik gekomen achtte. Hij klom uit de stuurstoel, beduidde Ravitz hem te volgen en wankelde al steunend naar de deur van de cabine. Ravitz hing als een klit achter hem aan en probeerde met beide handen zijn op de rug gebonden parachute te grijpen.

Bij de deuropening bleef de avonturier staan. Hij keek omlaag en constateerde dat zijn drie vrienden reeds gered waren en traag omlaag zweefden aan hun zijden valschermschermen. Toen keek

hij naar Ravitz, die bijna op zijn knieën lag om hem te smeken zijn leven te redden.

— Ravitz, kom hier en houd je met beide handen vast aan mijn lichaam. Zorg er echter voor, dat je niet aan de koorden van de parachute komt. Anders gaan we naar de je weet wel. . . .

Als een kind sloeg de dikkerd zijn beide armen om de heupen van de avonturier en liet zich hangen. Templar stond in de deuropening, haalde diep adem en wierp dan een laatste blik naar het interieur van de cabine.

Dit betekende het einde van de Hurricane, zijn geliefde Hurricane, die hij met zijn eigen handen had vervaardigd. Vaarwel, Hurricane, opdat je zacht moge rusten op de bodem van de Golf van Bengalen. . . .

Toen klemde hij de beide handen van de dikke Ravitz tegen zijn buik en zette hij zich met beide handen af tegen de rand van de deuropening. In duizelingwekkende vaart ging het omlaag. Hij hoorde de wind gieren langs zijn oorschelpen en de druk van Ravitz' handen op zijn rug werd sterker. Na dertien seconden gewacht te hebben trok hij aan het touw en enkele ogenblikken later ontvouwde zich de parachute. Als een geweldige parapluie hing zij boven het tweetal, dat zich op deze wijze het vege lijf trachtte te redden. Ze zweefden beiden boven de rotsachtige berg van het eiland Nhatung en Templar betreurde het, dat hij de machine niet eerder verlaten had. Zijn drie vrienden waren reeds op het strand, of vlak er bij, neergestreken, doch hij zou weldra zijn voeten op de rotsachtige bodem van de berg moeten zetten.

Plotseling werd Templar opgeschrikt door een vreemd gevoel in zijn lendenen. De dikke, papperige handen van Ravitz ontspannen zich en langzaam gleden zij weg van zijn taille.

— Houd. . . . me. . . ., zuchtte de man in wanhoop, ik houd. . . . het. . . . niet meer uit. . . .

Templar greep, met beide handen. . . . doch het was reeds te laat. . . . Ravitz, door emotie en spanning opgedreven als een stuk wild, had geen krachten meer kunnen behouden om zich het leven te redden. Zijn spieren hadden het begeven onder de druk van zijn zware lichaam en als een levenloze massa had hij zich laten glijden.

Templar slikte enkele malen en toen hij zich goed en wel gerealiseerd had, dat hier een mensenleven verguisd werd, staarde hij omlaag.

In een soort van nevel zag hij een dwarrelende eenheid, die als een wervelwind omlaag draaide. Ravitz. . . .

Hij hoorde geen plof, geen schreeuw, niets dan het suizen van de wind langs zijn oren....

Toen keek hij niet meer, want hij wist, dat Ravitz' leven een einde had genomen op de steenharde rotsen van de berg Nhatung....

Twee minuten later landde hij op een smal plateau, dat door wilde struiken afgezet werd. Hij greep onmiddellijk de revolver, die op zijn heup hing, en sneed met een mes de koorden van de parachute door. Het zijden gevaarte liet hij achter en als een reebok klauterde hij omlaag.... zijn vijanden tegemoet.

Nog geen vijf minuten later staarde hij in de lopen van zes geweren. Ouderwetse geweren waren het, doch de lopen waren rond en gesmeerd en de bruine vingers, die om de trekkers gespannd waren zagen er energiek en vastberaden uit.

Even stond de grote avonturier in twijfel. Hij keek de zes soldaten, die er grimmig en vijandelijk uitzagen, strak aan, en maakte toen een onverschillig gebaar met de hand, waarin zijn revolver lag. Het resultaat was, dat zijn wapen op de rotsen terecht kwam en omlaag kletterde....

Templar had zich overgegeven. Iets, wat practisch nog niet voorgekomen was in de historie van de gentleman-avonturier. John Templar, de gevreesde inbreker-à-la-philantropie had zijn wapen weggeworpen en zich ter beschikking gesteld van de ADAT, het in de Maleise landen heersende gewoonterecht....

Een kleine man, die ogenschijnlijk het commando voerde over de troep, trad naar voren, bleef vlak voor de gevangene staan en zei:

— De toewan is gearresteerd....

Deze enkele woorden konden Templar, ondanks de ernst van de situatie, alleen maar een glimlach ontlokken en grinnikend strekte hij zijn beide handen naar voren om ze te laten boeien.

Doch de inlanders schenen dit niet nodig te achten. Ondanks, dat hij hun gevangene was, werd hij op voorkomende wijze behandeld. Zij schenen een toewan niet te durven boeien. Wellicht was dit de eerste maal in hun leven, dat zij een blanke moesten commanderen.

— Wij vragen de toewan ons te volgen, sprak de kleine weer.

Templar gehoorzaamde, alsof men hem had uitgenodigd aan een feestdis aan te zitten. Langs een practisch onbegaanbaar bergpad ging het omlaag. Drie soldaten voorop en drie achter hem. De geweren in de aanslag.

Na een vijftal minuten geklauterd te hebben bereikten zij een open plateau. Op de achtergrond — als een kostbaar décor

— stond het witte, smetteloze paleis van de Sultan van Tavoy. Van zijn vrienden was geen enkel spoor te bekennen en even dacht Templar met weemoed terug aan zijn machine, zijn troetelkindje....

Tien minuten later werd hij een weelderig vertrek binnengevoerd. In een lage fauteuil zat een man van omstreeks vijfen-dertig jaar. Sultan Amir II van Tavoy....

— Het is mij een waar genoegen U te ontvangen, zei de kleurling in vloeiend en perfect Engels. Mag ik U verzoeken plaats te nemen?

Templar, die dikwijls aan koninklijke en keizerlijke hoven vertoefd had, wist zich in dergelijke sferen volkomen in acht te nemen, en ondanks het feit, dat hij hier een gevangene was, nam hij de hof-étiquette in acht.

— De eer is geheel aan mij, Hoogheid, antwoordde hij.

Uit de borstzak van zijn hemd nam hij een doosje sigaretten en zonder hiertoe vergunning te hebben gevraagd stak hij er een op.

— Mag ik Zijne Hoogheid om opheldering vragen? vroeg hij.

— U mag alles sir, antwoordde de Sultan. En ik hoop, dat U zich als mijn gast zult willen beschouwen.

— Mag ik dan misschien vernemen, of mijn vrienden eveneens als gast beschouwd en.... behandeld zullen worden?

— Ongetwijfeld, sir....

De Sultan kwam uit zijn fauteuil omhoog en liep op de avonturier toe.

— Zoudt U zich willen voorstellen? vroeg hij.

Templar grijnsde. Doch desondanks stond hij op, maakte een lichte buiging en zei:

— Sir Neville Carlisle....

De ogen van de Sultan gingen iets wijder open en even lag er een vreemde gloed in die zwarte ogen.

— Amir II, zei hij toonloos. U kunt gaan zitten, Sir Neville..

— Dat is geen antwoord op mijn vraag, Hoogheid, sneed Templar onmiddellijk het oude chapter weer aan. Ik had Uwe Hoogheid een vraag gesteld omtrent mijn vrienden, die kort voor mij uit het vliegtuig zijn gesprongen en eveneens op Uw grondgebied zijn neergekomen.

— U bent mijn vriend, Sir Neville, antwoordde de Sultan, en de vrienden van mijn vrienden zijn mijn vrienden. Dat is een heel oud Engels spreekwoord, dat eens in Oxford furore maakte. Het is een hele tijd geleden, doch ik heb het nimmer vergeten..

Templar drukte zijn sigaret uit en stond op.

— Het spijt me Uwe Hoogheid te moeten krenken, maar ik begin het zat te worden. Als Brits onderdaan van adel ben ik niet gewend om op een dergelijke wijze ontvangen te worden. Ik verdenk U er van mijn vliegtuig op een of andere geheimzinnige wijze omlaaggehaald te hebben. Hoe U dit gedaan hebt weet ik niet, maar mijn zesde zintuig spreekt duidelijker taal dan Uw overdreven beleefdheid.

Amir II gaf geen antwoord. Hij stond op, liep naar een klein tafeltje, dat vlak voor een der vensters stond en drukte op een klein, wit belletje.

Nog geen kwart minuut later werden twee openslaande deuren geopend en verschenen twee in Amerikaanse uniformen geklede soldaten met een bruine huidskleur.

— Ons onderhoud is beëindigd, sprak Sultan Amir II.

De beide soldaten, die Duitse Luger-revolvers op hun heupen droegen, schaarden zich aan weerszijden van de Egelsman en Templar begreep, dat dit het sein tot vertrek betekende. Abzug der Gladiatoren, dacht hij... zij die sterven gaan groeten U....

Vreemd, dat het cynisme hem op dat ogenblik niet kon verlaten. Ondanks de ernst van de situatie bleef zijn optimisme zegevieren.

De beide soldaten voerden hem door een doolhof van gangen naar een kille kelder, waar zich een aantal deuren bevonden. Deuren, zoals hij ze eens gezien had in een oude gevangenis in Seville, nadat hij door Spaanse gendarmes gearresteerd was.

Achter die deuren bevonden zich cellen. Kale, kille cellen, waar het water van de wanden afdroop.

Voor hij goed en wel wist wat er gebeurd was zat hij op een driepotig bankje voor een hout tafeltje, waarop een paar overjarige kranten lagen. Hij hoorde stemmen... stemmen, die Engels spraken... zijn taal....

Een sleutel werd in het slot van zijn celdeur omgedraaid, voetstappen verwijderden zich en toen hoorde hij....

— John.... John.... ben jij het?....

Een zwakke vrouwenstem. De stem van Maryse. Hij voelde zich sentimenteel worden, doch bijna onmiddellijk gaf hij zich rekenschap van zijn hachelijke positie.

— Hallo.... Maryse.... ik ben het....

— We hebben Ravitz zien vallen....

— Ja.... ik ook.... hij is dood....

— En wij, John?.... Wat zal er met ons gebeuren? vroeg Maryse fluisterend.

Templar grinnikte. Nog had zijn optimisme hem niet verla-

ten. Hij zag de toekomst wellicht minder donker in dan zijn lotgenoten.

— Wij? vroeg hij. Wij gaan straks de vrijheid tegemoet, kindje, met de schatten van Lehmann. Weet je.... ik heb de Sultan van Tavoy ontmoet....

— Heb je met hem gesproken? vroeg Maryse.

Hun stemmen galmden door de lege keldergang en waren duidelijk verstaanbaar.

— Ja, ik heb hem gesproken. Maar, weet je, ik heb hem herkend. Ik heb de Sultan van Tavoy zeven jaar geleden ontmoet..

— Ontmoet? Tijdens de oorlog?

— Precies, in 1943. Toen heette hij Karl Herdtmann en droeg hij een Duits uniform. Ik ben er van overtuigd, dat onze vriend de Sultan een vies rolletje heeft gespeeld, Maryse. Maar wij zullen hem ontmaskeren, of ik doe voor immer afstand van mijn adellijke titel....

Over 14 dagen verschijnt: no. 56

De ondergang van het Vierde Rijk

Het **negende** nummer is uit!

Gentlemen

MAGAZINE

het attactieve

MAANDBLAD VOOR DE MAN

40 pagina's interessante artikelen en spannende verhalen

8 pagina's met kleuren-foto's en zwart-wit

*

Voor Nederland 50 ct. - fr. 8 voor België

*

De reeds verschenen nummers van deze uitgave zijn praktisch geheel uitverkocht. Zorgt er dus tijdig voor een exemplaar te bemachtigen bij Uw kiosk of tijdschriftverkoper, of geeft U omgaand op als abonné. (Per jaar f5.- of 90 francs.)

*

'n uitgave
van

UITGEVERSBEDRIJF

Spuistraat 9, Den Haag

Tel. 114096 - Giro nr. 532216

Agënt voor België:

DE INTERNATIONALE PERS — ANTWERPEN

KORTEMARKSTRAAT 18

— TELEFOON 395895 —

P. C. 403672